atları da vururlar

roman

horace mac coy

46

they shoot horses don't they
atlan da vururlar
roman
horace mac coy
türkçesi: hasan aslan

e yayınları genel dizi: 46

ANKARA CADDESI 13
TELEFON: 26 81 42
NARLIBAHCE SOKAK 19/3
TELEFON: 27 87 20
ISTANBUL

HORACE MAC COY

Horace Mac Coy 1897 yılında Tennessee'de doğdu. Amerika'nın gerçekten hakkı yenmiş yazarlarından biridir. Öğrenimi tamamlıyamadığı için hayatı boyunca bir sürü işe girdi çıktı. Bunların başlıcaları gazete satıcılığı, taksi şöförlüğü, satış mümessilliği, özel muhafızlıktır.

Horace Mac Coy 1930 Amerika'sının ekonomik çöküntülerinin üzerine basan «**Atları da Vururlar**» adlı kitabıyla dikkati çekti. 1935 de yayınlanan bu eserin ardından unutulan yazar, ancak «**Atları da Vururlar**» genç rejisör Sydney Pollack tarafından filme çekildiğinde hatırlandı, kitaplarının yeni baskıları yapıldı.

Horace Mac Coy 1955 yılında öldü.

ATLARI DA VURURLAR

46

ATLARI DA VURURLAR they shoot horses don't they ● horace mac coy'un romanı ● yayın hakları: e yayınları ● kapak: kemal koldı ● dizgi: güryay matbaası ● baskı: ofset «z» ● dizgi düzeni: 10/12 intertype batone no: 696 ● kapak filmi: ebru grafik ● kapak baskısı: arofis basımevi ● cilt: e yayınları ● e yayınları *onkara caddesi 13* telefon: *26 81 42 narlıbahçe sokak 19 kat 3-4* telefon: *27 87 20* ● istek ve yazışmalar için kısa adres: e yayınları posta kutusu 12 İstanbul ● birinci baskı: aralık 1970, ikinci baskı: aralık 1972, üçüncü baskı: mayıs 1975 ●●●

türkçesi: hasan aslan

HORACE MACCOY

ATLARI DA VURURLAR

ROMAN E YAYINLARI

GENEL DİZİ

SUÇLU, AYAĞA KALK...

Kalktım.

(Bir an, mendirekteki sırada oturan Gloria gözümün önüne geldi. Kurşun başının bir yanından girmişti, kan akmaya başlamamıştı bile. Patlamanın ışığı hâlâ yüzünü aydınlatıyordu. Her şey bir pınar suyunun saydamlığıyla ortaya çıkmaktaydı. İyice gevşemişti, çok rahattı. Kurşunun itişi onu benden hafifçe uzaklaştırmıştı; Gloria'yı yandan iyice görebiliyordum, ama yüzünün ve dudaklarının gördüğüm kadarı gülümsediğini anlamama yetiyordu.

Korku içinde, arkadaşsız, terkedilmiş, karanlık bir gece Pasifik kıyısında sefil katiliyle yapayalnız, korkunç bir şekilde öldüğünü söylerken yanılmıştı baş savcı. İnsanoğlunun ne kadar yanılabilmesi mümkünse o kadar yanılmıştı. O korku içinde ölmedi. Rahattı, dinlenmişti, gülümsüyordu. Üstelik ilk kez gülümsediğini görüyordum. Öyleyse, nasıl korku içinde olabilirdi? Hem arkadaşsız da değildi.

Ben onun en iyi dostuyum. Onun tek arkadaşıyım. Öyleyse kendini nasıl terkedilmiş hissedebilirdi?)

MAHKEME KARARININ VERILMESINE ENGEL OLACAK KANUNÎ BIR NEDEN VAR MI?

Ne diyebilirdim?... Bütün bu insanlar onu öldürdüğümü biliyorlardı. Bana yardım edebilecek tek insan da ölmüştü. Yargıca bakıp başımı sallıyarak dikiliyordum. Tutunabileceğim tek dal yoktu.

— Mahkemenin insafına sığının, dedi beni savunmakla görevlendirilen avukat Epstein.

— Nasıl, nasıl? dedi yargıç.

— Sayın yargıcım, dedi Epstein, mahkemenizin insafına sığınıyoruz. Bu delikanlı genç kızı öldürdüğünü kabul ediyor. Ama bu işi ona yardım etmek için yaptı...

Gözlerini bana diken yargıç bütün gücüyle masasına bir yumruk indirdi.

KARARIN HEMEN VERİLMESİNE ENGEL OLACAK HİÇ BİR KANUNİ NEDEN BULUNMADIĞINDAN...

üç

Gloria'yı tanımam çok garip oldu. Sinemada iş bulmaya çalışıyordu, ama bunu daha sonra öğrendim. Bir gün Paramount stüdyolarından dönerken Melrose caddesini izliyordum ki ardımdan birinin haykırdığını duydum:

— Hey! Hey!

Bunun üzerine döndüm, elini kolunu sallayarak bana doğru koşan Gloria'ydı bu. Ben de durdum ve elimi salladım. Yanıma geldiğinde soluk soluğa ve telaşlıydı. Kendisini tanımadığımı farkettim.

— Itoğlu itin otobüsü! dedi.

Başımı çevirdim, elli metre ilerdeki otobüs Western stüdyolarına doğru yokuşu iniyordu.

— Özür dilerim! dedim. Bana işaret ettiğinizi sanmıştım...

— Neden size işaret edecekmişim?

Gülmeye koyuldum.

— Bilmem... aynı yolu mu izliyoruz?

— Gideceğime göre, Western'e kadar yürümek en iyisi, cevabını verdi. Western'e doğru yokuşu inmeye koyulduk.

Her şey böyle işte, şimdi bu bana çok garip geliyor. Hiç bir şey anlamıyorum. Bütün bunları kafamda evirdim çevirdim, yine anlayamadım. Cinayet değildi benim yaptığım. Birine yardım etmek istedim, bu hikâyenin sonunda ben öldürülüyorum.

(Beni öldürecek!erdi. Yargıcın ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Yargıcı gördükçe bunu söylemekten memnunluk duyacağını, ardındakilerin tepkilerine bakarak yargıcın söyleyeceklerini işitmenin onları sevindireceğini hissediyorum.)

Bakın, Gloria i!e tanıştığım sabah kendimi pek iyi hissetmiyordum; hâlâ biraz rahatsızdım. Ama Von Sternberg bir Rus filmi çevirdiğinden Paramount stüdyolarına şöyle bir uğradım. Belki bir iş bulabilirim, diyordum kendi kendime. Eskiden Von Sternberg, Mamoulian, hatta Boleslawsky (*) ile çalışmaktan, filmi yönetmesini izlemek için para almaktan, mesleği öğrenmekten, çekimin yapıldığı çeşitli açıları, stüdyonun havasını kapmaktan daha iyi ne gelebilir başıma, diye düşünürdüm... Her neyse, Paramount'un oraya kadar bir uzandım.

Beni içeri sokmadılar; öğlene doğru, yardımcılardan biri yemek için dışarı çıkana dek binanın karşısında dolandım durdum. Yardımcıya yetiştim ve filme biraz hava katma olanağı bulunup bulunmadığını sordum.

Von Sternberg'in hava verecek figüranlar seçi-

(*) Joseph Von Sternberg, Ruben Wamoulian, Richard Boleslawsky: 1930'larda Hollywood'un ünlü rejisörleri.

minde kılı kırk yardığını söyleyerek:

— Hiç yok, dedi.

— Bunu bana söylemesini ayrıca doğru buldum, ama ne düşündüğünü, giysilerimin de pek yeni olmadığını biliyordum.

— Çevirdiğiniz kostümlü bir film mi? diye sordum.

— Bütün figüranlarımızı Central'dan sağlarız, cevabını verdi yanımdan ayrılırken.

Belirli bir hedefim yoktu. Gloria'nın böğürdüğünü duyduğumda, dünyanın en büyük rejisörünü birbirlerine parmakla gösterenlerin beni hayranlıkla seyretmelerine fırsat verip Rolls - Royce'umda geziniyordum sadece. Bu tür şeylerin insanın başına nasıl geldiğini görüyorsunuz ya?...

Yol boyu tanışarak, Western'e kadar Melrose Caddesini izledik. Stüdyonun önüne vardığımızda onun da pek başarılı sayılamayacak bir figüran, adının ise Gloria Beattie olduğunu biliyordum. Karşılığında Gloria da benimle ilgili bir takım şeyler biliyordu. Çok hoşuma gitmişti.

Beverley Hill yakınındaki bir aile pansiyonunda küçük bir odası vardı. Ben de pek uzakta oturmadığımdan akşam onu tekrar gördüm. Her şeye gerçekten yol açan bu ilk akşam oldu; oysa, şimdi bile, onu görmeye gittiğim için pişmanlık duyduğumu içtenlikle söyleyemem. Aşağı yukarı yedi dolarım vardı, hasta bir arkadaşın yerine, DRUGSTORE tezgâhının ardında, gelene gidene ICECREAM—SODA vermeye alışmıştım.

Sinemaya gitmekten mi, yoksa parkta oturmaktan mı daha çok hoşlanacağını sordum.

— Hangi park? dedi.

— Şu ilerdeki, biraz daha uzakta, dedim.

— Iyi, dedi. Nasılsa gırtlağıma kadar sinemayla doluyum. Bu karıların çoğundan iyi oynamazsam adam değilim... Gidip parkta oturur, yığınla insanın kulaklarını çınlatırız...

Parka gitmeye razı olduğu için çok mutluydum. Parkta insan her zaman rahattı. Oturulacak tatlı bir yerdi park. Çok küçüktü, aşağı yukarı yüz metreydi bir yanı, ama çok karanlık ve çok sakin, üstelik de sık ağaçlarla kaplıydı. Çepeçevre, dümdüz gövdelerinin tepesinde birden yaprakları açılıveren palmiyeler, elli, altmış ayak yükseliyorlardı. Bir kere parka girdi mi insan kendini güvenli hissediyordu: Çoğu kere palmiyeleri, küçük ada'nın önünde nöbet tutan kişisel nöbetçilerim olarak düşlüyordum...

Park çok hoş bir oturacak yerdi. Palmiyelerin arasından yığınla dev bina, damların üstündeki gökyüzünü kızartan kırmızı neonlarıyla daire daire mobilyalı kiralanan apartmanların dörtgen biçiminde, kunt karaltıları ve bir sürü şey ve aşağıdaki insanlar görülürdü. Ama bütün bunlardan kurtulmak istendi mi; insanın oturup gözlerini dikerek hepsine bakması yeterdi... hemen başlarlardı uzaklaşmaya. Böylece hepsini istendiği kadar uzaklaştırabilmek mümkün olurdu...

— Burasını hiç farketmemiştim, dedi Gloria.

Ceketimi çıkarıp üstüne oturması için yere serrerken:

— Buradan çok hoşlanırım, dedim. Haftada üç, dört kere gelirim buraya.

— Evet, gerçekten öyle, dedi otururken.

— Çoktan beri mi Hollywood'dasınız? diye sordum.

— Aşağı yukarı bir yıldır. Şimdiye kadar dört filmde oynadım. Daha fazlasında da iş bulabilirdim

ama bir türlü Central'a kaydolamadım.

— Ben de öyle.

Merkez Dağıtım Bürosuna kayıtlı olmadıkça iş bulma olanağı pek azdı. Stüdyolar Central'a başvurur, kendilerine dört İsveçli, ya da altı Yunanlı, yüz göçebe köylü tipi, ya da altı gran-düşes gerektiğini bildirir, Central gerekeni yapardı. Gloria'nın neden Central'a kaydolamadığını çok iyi anlıyorum. Çok sarışın ve çok ufak tefekti, yaşlıca bir görünüşü vardı üstelik. İyi giyinebilse çekici gelebilirdi, ama iyi de giyinse güzel olabileceğini söyleyemem.

— Size yardım edebilecek birini tanımıyor musunuz? diye sordum.

— Bu meslekte insan kime başvuracağını nereden kestirsin? Adam bir gün elektrikçiyken ertesi gün prodüktör oluveriyor. Benim için kodamanlardan birine yaklaşmanın tek yolu, önümden geçerken arabasının basamağına atlamaktır sanırım. Hem, buraya geldiğimden beri edindiğim bilgilere bakılırsa erkek yıldızlardan çok kadın yıldızlara başvurmak fayda sağlayacak gibi.

— Hollywood'a gelmeye nasıl karar verdiniz?

— Pek bilmiyorum, diye cevap verdi bir süre sonra. Ne olursa olsun, benim için her şey orada, evde sürdüğüm hayattan yeğdir.

Gloria'ya nereli olduğunu sordum.

— Teksas'lıyım, dedi. Teksas'ın batısından. Hiç oralarda bulunmadınız mı?

— Hayır, Ben Arkansas'tanım.

— Eh, Teksas'm batısı berbat bir yerdir. Orada eniştem ve teyzemle yaşıyordum. Eniştem demiryollarında makasçıydı. Onu haftada bir ya da iki kere görüyordum, Tanrı'ya şükür...

Sustu ve bir süre, düşünceli düşünceli, dev bi-

naların tepelerindeki puslu ve kırmızı ışığı seyretti.

— Hiç olmazsa sizin bir yuvanız vardı... dedim.

— Oraya siz yuva diyorsunuz. Ben, başka bir ad veriyorum. Eniştem evdeyken hep peşimde dolaşırdı, gittiğinde de teyzemle durmadan hırlaşırdık. Kendisini gammazlamamdan korkardı.

— Sevimli bir aile! dedim kendi kendime.

— Dolayısıyla da, sonunda evden kaçtım. Dallas'a. Bilir misiniz?

— Teksas'a hiç adımımı atmadım, dedim.

— Fazla bir şey kaybetmiş sayılmazsınız, dedi. Bir türlü iş bulamıyordum, bunun üzerine polislerin yardımını sağlamak için bir dükkandan bir şeyler yürütmeye karar verdim.

— iyi fikir.

— Enfes bir fikirdi; ancak yürümedi. Kendimi tutuklatmayı başardım, ama polis müfettişleri bana acıdılar ve salıverdiler. Açlıktan ölmemek için, belediye alanının köşesinde duran gezici sosis satıcısı bir Suriyeli ile yaşamağa başladım. Tütün çiğnerdi. Durmadan tütün çiğnerdi. Tütün çiğneyen bir adamla hiç yattınız mı?

— Pek yattığımı söyleyemem...

— Her şey bir yana, belki buna da katlanırdım, ama satış yaptığı yerde, müşteri beklerken, benimle sevişmeye kalkınca onu bıraktım. Kırk sekiz saat sonra da kendi kendimi zehirledim.

«Ulu Tanrım!» dedim içimden.

— Öldürecek kadar almamışım. Beni hasta etti yalnız. Aaaah! Tadı hâlâ ağzımda. Bir hafta hastanede yattım. Hollywood'a gitme fikri orada aklıma geldi.

— Öyle mi?

— Sinema dergilerini okurken. Taburcu kağıdı-

nı alınca başladım avareliğe. Matrak değil mi?

— Çok matrak, dedim matrak geçmeye çalışarak... Demek kimseniz yok?

— Kimsem kalmadı. Babam savaş sırasında Fransa'da öldü. Ben de bir savaşta ölebilmeyi çok isterdim.

— Neden sinemayı bırakmıyorsunuz ?

— Niçin bırakayım? Bugünden yarına pekâlâ yıldız olabilirim. Alın Hepburn'u, Margaret Sullivan'ı, ya da Josephine Hutchinson'u... ama bende biraz yürek olsa ne yapacağımı söyleyeyim size: Kendımi pencereden fırlatır, bir tramvayın ya da herhangi başka bir şeyin önüne atardım...

— Bunun ne olduğunu bilirim, dedim, kendimi sizin yerinize koyuyorum.

— Bana asıl garip gelen, dedi, insanların hayata bu kadar önem verip ölümü hiç önemsememeleri. Bütün koca kafalı bilginlerin hayatı hoş bir şekilde sona erdirecek yerde neden uzatmak için çırpındıklarını söyler misiniz bana? Yeryüzünde benim gibi ölmeyi isteyen, ama buna cesaret edemeyen yığınla insan olmalı.

— Ne demek istediğinizi anlıyorum; sizi çok iyi anlıyorum.

Bir süre konuşmadan oturduk.

— Bir kız arkadaşım beni, plajda yapılacak dans maratonuna sokmak istedi, dedi. Dayanabildiğin sürece yemek ve yatak beleş, kazanırsan da bin dolar var.

— Beleş yemek vermeleri çok çekici, dedim.

— Önemli olan yemek değil, dans maratonlarını izlemeye gelen bir sürü prodüktör ve rejisör var. Seni gözlerine kestirmeleri ve bir filmde rol vermeleri her zaman mümkün... Ne diyorsunuz?

— Ben mi?.. Ben pek dans etmeyi bilmem...

— Dans bilmenin gereği yok. Hiç durmadan hareket etmek sözkonusu.

— Hiç denemesem daha iyi sanırım. Oldukça sarsıldım. Barsaklarımı üşütmüştüm, yataktan yeni kalktım daha. Geberiyordum az kaldı. Öylesine güçsüzdüm ki emekleyerek yürümek zorundaydım. Denemesem daha iyi, dedim başımı sallayarak.

— Bu hikaye ne zaman oldu?

— Geçen hafta kalktım.

— Şimdi düzeldiniz mi?

— Sanmıyorum. Denemesem daha doğru olur. Hastalık tekrarlarsa hapı yuttuğumun resmidir.

— Size ben bakarım, dedi.

— ... Belki bir hafta daha geçerse...

— Çok geç olur. Şu sıra yeterince güçlüsünüz...

MAHKEMEMİZ...

DÖRT

Dans maratonu mendirek-gezi'de, eskiden dansing olarak kullanılmış koca bir binada yapılıyordu. Bina olduğu gibi kazıklar üstüne dikilmişti, ayaklarımızın altında Okyanus gece gündüz gümbürdüyordu. Yükselip alçalışını güğüs dinleme aracından dinler gibi tabanlarımda hissediyordum.

Binanın içine yarışmacılar için, iki yüz adım uzunluğunda ve otuz adım eninde, üç yanı localarla çevrili bir dans pisti hazırlanmıştı. Locaların ardında tartı yeri, sonra da balkon vardı.

Dans pistinin bir ucunda orkestranın yerleştiği sahne yükseliyordu. Yalnız geceleri çalıyordu bu orkestra, matah da değildi. Gündüz, oparlörlerin iyice yaydığı, radyodan alabildiğimiz müzikten faydalanıyordük. Radyonun sesi çok yüksekti, salonu büyük bir gürültüye boğuyordu.

Görevi müşterilerin keyfini sürdürmek olan bir takdimcimiz, yarışmanın kurallara uygun yürüyüp yü-

rümediğini anlamak amacıyla durmadan yarışmacılar arasında dolaşan iki hakem, bir de acil durumlar için müesseseye bağlı doktor vardı.

Doktor, hiç de doktora benzemiyordu. Çok gençti.

Maratona yüz kırk dört çift katılmıştı, ama ilk haftanın sonunda altmış biri bırakmak zorunda kaldı. Yarışma yönetmeliğine göre bir saat elli dakika dansedilmesi gerekiyordu, sonra da on dakikalık bir dinlenmeye hak kazanılıyordu ki yarışmacılar bu süre içinde isterlerse uyuyabilirlerdi de... Ama bu on dakikada traş olmak, yıkanmak, ayakların bakımını ve gerekli her şeyi yaptırmak da zorunluydu...

İlk hafta hepsinin en zorlusu oldu. Herkesin ayaklarıyla bacakları şişmişti... ve aşağıda Okyanus, hiç durmadan gelip mendireğin ayaklarını dövüyor, dövüyordu. Bu maratona katılmadan önce Okyanusu çok sevdiğimi hatırlıyorum, adını, uçsuz bucaksızlığını, rengini, kokusunu... Saatlerce de limandan çıkan gemilerin ne olduğunu düşünür, Çin'i ve Güney denizlerini, daha bir sürü şeyi düşlerdim. Ama şimdi bunların hiç biri aklımda kalmadı. Pasifik'ten bıktım. Onu bir daha görmesem vızgelir.

(Herhalde öyle olacak. Yargıç bu işi üstlenecek.)

Gloria ve ben bir dans maratonunun sonuna kadar dayanabilmenin tek yolunu, belirli yöntemler sayesinde, bu on dakikalık dinlenme süresinden en iyi şekilde yararlanmak olduğunu eski kurtlardan öğrenmiştik: Traş olur ve ayakların bakımını yaptırırken sandviç yemeği öğrenmek, dans ederken gazete okumayı öğrenmek, dişi ya da erkek arkadaşının omuzunda uyumayı öğrenmek gibi. Ama bütün bunlar mesleğin alışma gerektiren numaralarıydı. Başlangıçta, Gloria ile alışabilmek için çok güçlük çektik.

Yarışmacıların aşağı yukarı yarısının bu işi meslek edinmiş kişiler olduğunu keşfettim. Maratondan maratona, ülkenin bir ucundan öbürüne gezmek onlar için gerçek bir meslekti. Üstelik bazıları, yılın başından sonuna dek, yolları bile yürüyerek ya da oto-stop yaparak aşıyorlardı. Geri kalanlar ise, Gloria ve benim gibi raslantı sonucu bu işe girmiş kişilerdi.

Yarışmacılar içinde en iyi dostlarımız 13 numaralı çiftti. Pennsylvania'nın kuzeyindeki bir köydendiler, adları James ve Ruby Jenkins'di. Katıldıkları sekizinci dans maratonuydu bu. 1253 saat boyunca durmadan hareket halinde kalabildikleri için Oklahoma'da bin beş yüz dolarlık bir ödül almışlardı. Yarışmada eski başarılarıyla öğünen daha bir sürü çift vardı ama, James ile Ruby'nin bu işin sonunu bulacaklarını biliyordum. Eğer Ruby'nin çocuğu daha önce doğmazsa. Ruby, dört ay sonra bir çocuk bekliyordu.

Pistteki yerimizi almak üzere koğuştan çıktığımız bir gün:

— Gloria'nın nesi var? diye sordu James bana.

— Hiiiç. Ne demek istiyorsun? dedim.

Aslında ne demek istediğini biliyordum. Gloria'ya yine bir efkar nöbeti gelmiş, Ruby ile James'e aynı mavalı okumuştu herhalde.

— Çocuğu taşımakla aptallık ettiğini Ruby'ye durmadan tekrarlıyor. Gloria, karnının çocuğu aldırmasını istiyor.

— Gloria'nın böyle bir şey söylemesine şaştım, dedim durumu düzeltmek için.

— Söyle ona da Ruby'yi rahat bıraksın, dedi.

Düdük sesi iki yüz on altıncı saatimizi başlattığında James'in bana söylediklerini Gloria'ya tekrarladım.

— Öf! Kafa ütülüyor, dedi Gloria. Hem bu konuda ne bilir?

— Canları istiyorsa neden bir çocukları olmasın, anlamıyorum. Bu iş onları ilgilendirir, dedim. James'le bozuşmak istemem. Sürüyle maratona katılmış, şimdiye kadar da bize epeyce faydalı uyarıda bulundu. Bize bozulursa başımız eni konu derde girer.

— Bu kızın çocuk doğurması utanç verici bir şey, dedi Gloria. Yetiştirecek mangırın bulunmadıktan sonra bir çocuğun olmuş, neye yarar?

— Yeterince paraları olmadığını nereden biliyorsun?

— Paraları olsa burada işleri ne? Günümüzün en acınacak şeyi bu. Herkes çocuk fırlatıyor...

— Yok canım! Herkes değil, dedim.

— Bu konuda epey bilgi sahibisin galiba. Kafamı bozuyorsun. Dünyaya hiç gelmeseydin senin için yüz kere daha iyi olurdu...

— Belki de olmazdı..., diye karşılık verdim. Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordum, düşüncesini kafasını kemiren kuşkulardan uzaklaştırmak için.

— Yine kötüyüm, dedi.

— Hey Tanrım, şu lanet olasıca akreple yelkovan ilerlemek bilmiyor!..

Takdimcinin yer aldığı kürsünün üstünde 2500'e kadar numaralanmış, duvar saati biçiminde kocaman bir boyalı bez vardı. İbre şimdi 216'daydı. Tepesindeki tabelada şunlar okunuyordu:

Geçen saat sayısı : 216
Kalan çift sayısı : 83

— Bacakların ne durumda?

— Hep yorgunca, cevabını verdim. Bu barsak üşütmesinden korkunç şey bilmiyorum...

— Yarışmayı kazanmak için 2000 saat dayanmak gerektiğini söyleyen kızlar var, dedi Gloria.

— Umarım bu kadar uzamaz, dedim. 2000 saat dayanabileceğimi hiç sanmıyorum.

— Pabuçlarım aşınmaya başladı, dedi Gloria. Bize yardım edecek bir müessese bulmanın zamanıdır, yoksa kısa süre sonra çıplak ayakla kalacağım.

Bir şirket ya da firmanın, sırtında armağan edenin adı yazılı kazaklar verdiği olurdu. Daha sonra da aynı firma bütün ihtiyaçlarınızı üstlenirdi.

James ve Ruby dansederek bize yaklaştılar.

— Söyledin mi? diye sordu James bana bakarak.

Olumlu baş salladım.

Dansederek uzaklaşırlarken:

— Bana baksanıza siz, dedi Gloria. Arkamdan konuşmanız bitmedi mi?

— Söyle şu çatlağa da canımı sıkmasın, dedi James hep bana yönelerek.

Gloria bir cevap vermeye kalktı ama sözünü bitirmesine fırsat vermeden, dansederek onu uzağa sürükledim. Olay çıkarmak istemiyordum.

— İtoğlu it! dedi Gloria.

— Öfkeli, dedim. Şimdi hapı yuttuk...

— Gel, dedi Gloria. Ağzının payını vereceğim.

— Hey, ağır ol bakalım! dedi biri.

— Sen işine bak, dedi Gloria.

Tabanlarımda Okyanusun gümbürtüsünü hissettiğim gibi, parmak uçlarımda da Gloria'nın artık sırt kaslarının gerildiğini hissediyordum.

— Kapayın çenenizi, dedi Rollo. Locadakiler sizi işitebilirler. Kendinizi nerede sanıyorsunuz? Meyhanede mi?

— Tam üstüne bastın, dedi Gloria.

— Size bir kere ihtar etmiştim, dedi Rollo. Benden ikinci bir ihtar almamaya bakın. Küfür, müşteriler üzerinde kötü etki yapıyor.

— Müşteriler mi? Nerede bu müşteriler? diye sordu Gloria.

— Siz işin o yanına burnunuzu sokmayın. Bizi ilgilendirir bu, dedi gözlerini bana diken Rollo.

— Peki, peki dedim.

Rollo düdük çaldı, herkes durdu. Zaten bazıları güçlükle, ancak yarışmadan elenmemelerine yetecek kadar kımıldanıyorlardı.

— Hadi bakalım çocuklar, dedi. Rollo. Ufak bir yarış.

— Ufak bir yarış, diye tekrarlaladı takdimci Rocky Gravo mikrofonda.

Sesi oparlörlerde çınladı. Okyanusun gümbürtüsünü bastırıp salona doldu.

— Pistin çevresinde küçük bir yarış, hızlı olsun ama. Başlayın!... dedi orkestraya ve orkestra çalmaya başladı. Yarışmacılar biraz daha gayretli dansetmeye koyuldular.

Ufak yarış iki dakika kadar sürdü, sona erdiğinde de Rocky alkışları başlattı ve mikrofonda :

— Şu gençlere bakın bay ve bayanlar, dedi. 216 saatin sonunda hepsi de taptaze... Dünya birinciliğine etkisi olan dans maratonunun yarışmacıları taptaze. Bir dayanıklılık ve ustalık yarışması bu. Bu gençler günde yedi kere besleniyorlar... Üç yemek ve dört kahvaltı. Aralarında, yarışma sırasında şişmanlayanlar bile var.. üstelik yarışmayı en iyi durumda sürdürmeleri için burada devamlı doktorlarımız, bakıcılarımız, hemşirelerimiz bulunuyor. Şimdi 4 numaralı Mario Petrone ve Jackie Miller çiftinden küçük bir numara yapmalarını istiyoruz. 4 numaralı

çift, ilerleyin lütfen... İşte, baylar ve bayanlar. İkisi de çok şeker, değil mi?... Tek tük alkışların karşıladığı, kısa boylu ama sağlam yapılı bir İtalyan olan Mario Petrone ile ufak tefek sarışın Jackie Miller kerevete çıktılar. Rocky ile konuştular, sonra en kötüsünden bir numaraya başladılar. Ne Mario ne de Jackie yaptıkları numaranın kötülüğünün farkında giydi. Sonunda birkaç seyirci onlara bozuk para attı.

— Hadi, sökülün paraları baylar, dedi Rocky. Bir para yağmuru istiyoruz! Yağdırın!

Birkaç bozukluk daha tahta pistte tıngırdadı. Mario ile Jackie, bize yaklaşırken paraları topladılar.

— Ne kadar? diye sordu Gloria.

— On yedi metelik var sanırım, cevabını verdi Jackie.

— Nerelisin? diye sordu Gloria.

— Alabama'danım.

— Oralı olabileceğini düşünmüştüm, dedi Gloria.

— Bir numara hazırlamalıyız, dedim Gloria'ya. Biraz para yapabi...

— Hiç bir şey hazırlamamak en iyisi, dedi Mario. Bütün getirdiği fazladan yorgunluk. Üstelik bacakların işini de hiç kolaylaştırmıyor.

— Şu yarış hikayesini hepiniz duydunuz mu? diye sordu Jackie.

— O da nesi? dedim.

— Gelecek molada ayrıntılı bilgi vereceklerini sanıyorum.

— Anca suyunuz ısındı, dedi Gloria.

.. JÜRİ KARARIYLA...

BEŞ

İçerde Rocky Gravo bize, maratonu düzenleyenlerden Vincent Donald'ı (yakınlarınca Socks) (*) tanıttı.

— Beni dinleyin çocuklar, dedi Socks, Maratonu izlemeye pek gelen olmuyor diye cesaretiniz kırılmamalı. Bu işin ilgi görmesi için zaman gerek, dolayısıyla da müşterilere hiç görülmedik bir şey sunmaya karar verdik. Her gece bir yarışma düzenleyeceğiz. Yere boyayla bir daire çizilecek, bütün yarışmacılar her gece dans pistinin çevresinde yapılacak on beş dakikalık yarışa katılacaklar. Sonuncu gelen çift elenecek Size kalıbımı basarım, bu iş müşteri getirir.

— Ölü gömücüleri de getirir, dedi biri.

— Yataklar dans pistinin ortasına taşınacak, di-

(*) Socks: Çorap anlamında.

ye devam etti maratonu düzenleyen, devamlı olarak bir doktor ve hemşireler bulundurulacak. Bir yarışmacı yarışı bırakıp dans pistinin ortasında hazırlanan dinlenme yerine gitmek zorunda kalırsa arkadaşının onun açığını kapamak için bir yerine iki tur atması gerekecek. Büyük kalabalık geleceğinden maraton çocuklarım daha ilginç olacak. Sizler için de, düşünün, bütün Hollywood takımı sökün etmeye başladı mı onları yerleştirecek yer bulamıyacağız.. Bunun dışında, verilen yiyecekten memnun muyuz? Herhangi bir şeyden şikayeti olan var mı?... İyi, mükemmel çocuklar... Sizler bizimle dürüst olun, biz de sizlere dürüst davranırız... Birbirimize destek olalım.

Pistin dışına yürüdük. Yarışmacılardan hiç biri geceleri yapılacak yarışla ilgili söyleyecek bir şey bulamamıştı. Herkes bunun iyi bir fikir olduğu görüşündeydi sanki. Korkuluğun üstüne ilişiğim sıra Rollo bana doğru ilerledi. Iki saatlik çilemin başlamasına iki dakika kadar bir şey kalmıştı.

— Daha önce söylediklerimden ötürü bana kızma, dedi. Sana değil Gloria'ya söyledim.

— Biliyorum, dedim. Gloria kötü kız değil. Yalnız çok çabuk parlıyor ve herkese bozuluyor.

— Icabına bak da biraz ağırdan alsın.

— Zor iş, ama elimden geleni yapacağım, diye cevap verdim.

Bir an sonra, başımı kaldırıp kadınların koğuşuna giden geçide baktığımda Gloria ile Ruby'nin birlikte dans pistine doğru geldiklerini şaşkınlıkla gördüm. Gloria'ya doğru ilerledim.

— Yapılacak yarışlar hakkında ne düşünüyorsun? diye sordum.

— Canımızı çıkarmanın bir yolu daha, diye cevap verdi.

Düdük sesiyle harekete geçtik...

— Bu akşam yüzden fazla seyirci yok, dedim.

Gloria ile dansetmiyorduk. Kolumu omuzlarına dolamıştım, o da belime sarılmıştı, böyle sarmaş dolaş yürüyorduk. Yarışma yönetmeliği bunu yasaklamıyordu. İlk hafta süresince dansetmek gerekliydi, ama daha sonra hep ayakta olmamız isteniyordu. James ile Ruby'nin bizden yana geldiklerini gördüm, James'in suratından da bir tatsızlık olduğunu anladım. Sıvışabilmeyi çok isterdim ama gidecek hiç bir yer yoktu.

— Karımı rahat bırakmanı söylediğimi sanıyorum, dedi James Gloria'ya.

— Cehenneme kadar yolun var, şempanze azmanı sen de, diye cevap verdi Gloria.

— Hey! Bir dakika, dedim. Ne oluyor?

— Ruby'ye yine aynı şeyleri tekrarlamış, dedi James. Sırtımı döndüm mü aynı konuyu işlemeye koyuluyor.

Kocasını sürüklemeye çalışan Ruby :

— Bırak Jim! dedi.

— Hayır bırakmıyacağım, sana çeneni kapamanı söylediğimi sanırım, dedi Gloria'ya.

— Hass...

Sözünün sonunu getiremeden James öyle bir tokat patlattı ki, Gloria'nın kafası omuzuna tosladı.

— Esaslı silleydi doğrusu. İşin ucunu bırakamazdım. Kolumu kaldırıp James'in ağzına vurdum. O da sol eliyle çeneme bir yumruk patlattı, diğer yarışmacılara çarptım. Onlara çarpmam yere yuvarlanmamı önledi. Üzerime çullandı, bacak arasına vurmak için dizimle bacaklarını ayırmaya çalışıp gövde gövdeye boğuşarak sarıldım James'e. Başka kurtuluş çarem yoktu.

Kulaklarımda bir düdük sesi çınladı ve biri ikimize yapıştı. Rollo Peters'di bu. Zorlu bir itişle bizi ayırdı.

— Yeter, dedi. Ne oluyor burada?

— Hiç, diye cevap verdim.

— Hiç, dedi Ruby.

Rollo elini kaldırdı ve sahnede duran Rocky'ye bir işaret yaptı.

— Başlayın, dedi Rocky, ve orkestra çalmaya başladı.

— Dağılın, dedi Rollo yarışmacılara.

Herkes söylediğini yaptı.

— Hadi bakalım, dedi örnek olmak için hepimizin başına geçerek.

— Gelecek sefere kafanı koparırım, dedi James Gloria'ya.

Gloria bir küfürle ona karşılık verdi.

— Sus, dedim Gloria'ya.

Onunla yürüyerek ıssız bir köşeye çekildik, orada belli belirsiz ilerlemeye koyulup iyiden iyiye yavaşladık.

— Biraz kaçık mısın sen? dedim Gloria'ya. Ruby'yi rahat bırakamaz mısın?

— Merak etme. Karıya söyleye söyleye dilimde tüy bitti. Eciş bücüş bir çocuk sahibi olmak istiyorsa bana ne...

— İyi geceler Gloria, dedi bir ses.

Çevremize bakındık. Locaların ön safında, korkuluğa dayanmış duran yaşlı bir kadındı bu. Adını bilmiyordum ama garip bir insandı. Her gece yatağını, yorganını ve yiyeceğini yükleyip maratonu izlemeye gelirdi. Bir gece yorganına sarınıp geceyi oracıkta geçirmişti. Altmış beş yaşlarında olmalıydı.

— İyi geceler, dedi Gloria.

— Ne oldu orada? diye sordu yaşlı kadın.

— Hiç, diye karşılık verdi Gloria. Ufak bir tartışma, o kadar.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? diye sordu yaşlı kadın.

— Valla, şöyle böyle, dedi Gloria.

— Benim adım Mrs. Layden, dedi yaşlı kadın. Yarışmacılar arasında tuttuğum çift sizsiniz.

— ilginize teşekkür ederiz, dedim.

— Ben de yarışmaya girmek istedim, dedi Mrs. Layden, ama izin vermediler. Çok yaşlı olduğumu söylediler. Topu topu altmış...

— Iyi iyi, çok iyi, dedim.

Gloria ile durmuştuk, hep sarmaş dolaş, bir sağa bir sola yalpalıyorduk. Iki kişi gelip yaşlı kadının ardındaki locaya yerleştiler. Ikisi de sönmüş purolarını ağızlarında geveliyorlardı.

— Bunlar aynasız, diye fısıldadı Gloria.

— Maraton hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordum Mrs. Layden'e.

— Bayılıyorum. Çok hoşuma gidiyor. Bütün bu oğlanlarla kızlar ne kadar şirin...

— Hadi, yürüyün bakalım çocuklar, dedi Rollo yanımızdan geçtiğinde.

Uzaklaşırken başımla Mrs. Layden'e bir işaret yaptım.

— Işe bak, gördün mü, dedi Gloria. Şu sıra evde olması, bebeğin kundağını hazırlaması gerekirdi. Tanrım, bu yaşa kadar yaşamıyacağımı umarım...

— Bu heriflerin polis olduğunu nereden biliyorsun? diye sordum.

— Ben kâhinim, diye cevap verdi Gloria. Akıl alır gibi değil, görüyor musun şu ihtiyarı? Böyle dümenlerin tutkunu. Karıya kira ödetmeli.

Başını salladı.

— Onun yaşına kadar yaşamıyacağımı umarım, diye tekrarladı.

Yaşlı kadına raslamak Gloria'nın dayanma gücünü hepten tüketmişti. Bunun kendisine Teksas'daki yetimhaneyi hatırlattığını söyledi.

— Şimdi Alice Faye geldi, dedi maratoncu kızlardan biri. Görüyor musunuz onu? Tam şurada oturuyor.

Gerçekten de, tanımadığım iki adamla oturan Alice Faye'dı bu.

— Görüyor musun? diye sordu Gloria'ya.

— Onu görmek istemiyorum, diye cevap verdi.

— Bayanlar baylar, dedi Rocky mikrofonda. Bu akşam beyaz perdenin en tatlı yıldızlarından Miss Alice Faye'ı aramızda görmekle şeref duyuyoruz. Miss Alice Faye'ı alkışlıyalım bayanlar ve baylar...

Herkes alkışladı ve Miss Faye gülümseyerek eğildi. Orkestra yanındaki localardan birinde oturan Socks Donald da gülümsüyordu. Hollywood sökün etmeye başlamıştı...

— Hadi, dedim Gloria'ya, alkışla.

— Niçin onu alkışlayacakmışım? dedi Gloria. Benden fazla neyi var?

— Kıskandın, dedim.

— Çok haklısın, kıskandım. Bir yere varamadığım sürece toplum içinde kendine yer açanları kıskanacağım. Sen kıskanmaz mısın?

— Hiç bile, dedim.

— Aptalsın, dedi.

— Hey! Şuraya bak, dedim.

Iki dedektif Mrs. Layden'in yanındaki locadan çıkmış, şimdi Socks Donald'la oturuyorlardı. Başları iyice yakınlaşmıştı, içlerinden birinin elinde tuttuğu kağıt parçasına bakıyorlardı.

— Hadi bakalım çocuklar, dedi Rocky mikrofonda. Moladan önce hızlanın... Ellerini çırpıp ayaklarını ölçülü olarak yere vurdu ve :

— Başlayın, dedi orkestraya.

Birkaç dakika içinde bütün seyirciler de el çırpıp ayaklarıyla yere vurmaya koyuldular.

Gözümüz saatte, pistin orta yerinde debelenip duruyorduk ki 18 numaralı Kid Kamm kız arkadaşını tokatlamaya koyuldu. Sol eliyle kızı tutuyor, sağıyla da iki yanağına sırayla vuruyordu. Ama kızın en ufak bir tepki gösterdiği yoktu. Bu dünyadan uzaktaydı. İki, üç gurultu çıkardı, sonra kendinden geçip yere yuvarlandı.

Hakem düdük çaldı, heyecanlanan seyirciler bir anda ayağa fırladılar. Dans maratonu müşterileri büyük heyecanlara hazırlıklı olma yönüyle bir dans maratonu boğa güreşine benzer.

Hakemle iki hemşire genç kızı kaldırdılar, ayaklarını yerde sürüyerek kadınlar koğuşuna kadar götürdüler.

— 18 numaralı çiftten Mattie Barnes bayıldı, dedi Rocky mikrofonda. Koğuşa götürüldü, bayanlar ve baylar, orada kendisine gereken her türlü bakım gösterilecektir. Önemli bir rahatsızlığı yok, baylar ve bayanlar, önemli bir rahatsızlığı yok. Bu olay sadece, dünya dans maratonu yarışmasında her zaman beklenmedik durumlarla karşılaşıldığını ispatlıyor.

— Son mola sırasında yıkanmıştı, dedi Gloria.

— Nesi var? diye sordum.

— Sadece şu sıra dansetmesi doğru değil... o kadar.

— ... Seçe seçe de bunu mu seçmişim dedi Kid Kamm.

Bezginlikle başını salladı.

— Canına yandığımın, talihsizlik burama geldi. Dokuz keredir böyle bir yarışmaya katılıyorum, daha birinin bile sonunu getiremedim. Her keresinde seçtiğim kadın beni yarı yolda bırakıyor.

— Hiç kuşkusuz kendine gelecektir, dedim avutmak amacıyla.

— Yok canım, dedi, tükendi. Inekleriyle domuzlarına dönebilir artık.

Yarışmanın bir bölümünü daha ardımızda bıraktığımızı belirten canavar düdüğü duyuldu.

Herkes koğuşlara doğru atıldı, pabuçlarımı çıkarıp attığım gibi yatağıma devrildim. Altımda okyanusun bir kere gümbürdediğini duydum... yalnız bir kere. Ve uyudum.

Burnum amonyak kokusu içinde, uyandım. Bakıcılardan biri, koklatmak için çenemin önünde bir şişe gezdiriyordu. (Bizleri derin bir uykudan uyandırmanın en iyi yolu, demişti doktor. Sarsarak uyandırmaya kalksalar asla başaramazlardı.)

El yordamıyla papuçlarımı arıyarak oturdum. Tam o sıra çok yakınımda, Mario'nun yatağının önünde duran iki polis müfettişiyle Socks Donald'ı gördüm. Diğer bakıcının Mario'yu uyandırmasını bekliyorlardı. Sonunda Mario yatağın içinde döndü ve gözlerini onlara doğru kaldırdı.

— Selam aslanım, dedi müfettişlerden biri. Şu adamı tanıyor musun?

Mario'ya bir kağıt parçası uzattı. Kağıt parçasının ne olduğunu anlayacak kadar yakındaydım şimdi. Üzerinde fotoğraflar bulunan, bir polis dergisinden kesilmiş bir sayfaydı.

Mario kağıda baktı, sonra geri verdi.

— Evet tanıyorum, dedi yatağının içine otura-rak.

— Pek değişmemişsin, dedi öteki müfettiş.

— Itoğlu itin gavuru, dedi Socks yumruğunu sıkarak. Benimle dalga geçmeyi öğreteceğim sana.

— Gereği yok bunun Socks, dedi müfettişlerin ilki.

Sonra Mario'ya döndü :

— Hadi bakalım Guiseppe, dedi, topla pılını pırtını.

Mario pabuçlarını bağlamaya koyuldu.

— Ceketimle diş fırçamdan başka şeyim yok, dedi. Ama yarışmacı arkadaşıma veda etmek isterdim.

— Orospu çocuğunun domuzu, makarnacı seni, dedi Socks. Gazeteler de yaygarayı koparacaklar değil mi?

— Arkadaşını boşver Giuseppe, dedi ikinci müfettiş. Bak oğlum, diye ekledi bana dönerek, kız arkadaşına Giuseppe'nin selamını iletirsin. Hadi gel Giuseppe.

— Şu orospu çocuğunun gavurunu arka kapıdan çıkarın çocuklar, dedi Socks Donald.

— Herkes piste! diye haykırdı hakem. Herkes piste!

— Elveda Mario, dedim.

Mario cevap vermedi. Her şey sessiz sedasız, büyük bir basitlikle olup bitmişti. Polis müfettişleri, bu tür şeylere her gün raslanabilirmiş gibi davranıyorlardı.

... KANUNUN İDAM CEZASI ÖNGÖRDÜĞÜ...

Mario cezaevini boyladı, Mattie de inekleriyle domuzlarına döndü.

(Mario'yu cinayet işlediği gerekçesiyle tutuklandıklarında ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. Böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum. Hayatım boyunca tanıdığım en tatlı çocuklardan biriydi. Ancak o zamanlar inanamıyordum böyle bir şey yapabileceğine. Şimdi insanın tatlı, aynı zamanda da katil olabileceğini biliyorum. Hiç kimse bir kadına, benim Gloria'ya davrandığımdan daha tatlı davranmamıştır. Bu da tath olmanın pek bir şey değiştirmediğini gösterir...)

Doktor yarışmaya devam etmesine engel olunca Mattie kendiliğinden elendi.. Her şeye rağmen maratona devam ederse başına bir kaza geleceğini bildir-

di doktor. Gloria'nın anlattığına göre, Mattie dünyanın şamatasını kopardı, yarışmayı bırakmak istemediğini belirterek doktora demediğini koymadı. Ama ister istemez bıraktı sonunda. Bırakmaya zorlanmıştı. Her an tepesinde asılı duran tehlikeyle.

O günden sonra yarışmacı arkadaşı Kid Kamm, Jackie ile birleşti. Yarışma yönetmeliği bu imkanı tanıyordu. Tek kalan yarışmacı yirmi dört saat maratonu yalnız sürdürebilir, ama bu sürenin sonunda birini bulamamışsa elenirdi. Gerek Kid ve gerekse Jackie, yeni durumdan çok memnun görünüyorlardı. Mario'nun kaybı konusunda Jackie'nin pek söyleyecek şeyi olmamıştı. Onun gözünde maratona birlikte katıldığı adam bir yarışmacıydı, o kadar. Ama Kid'in ağzı kulaklarına varıyordu. Sonunda şeytanın bacağını kırıp kötü talihini yendiğine inanır gibiydi.

— Maratonu bunlar kazanabilirler, dedi Gloria. Ikisi de katır gibi güçlü. Bu Alabama yarması mısırla beslenerek büyümüş. Şu gövdeye bak. Karının altı ay dayanacağına bahse girerim.

— Ben James ile Ruby'yi tutuyorum, dedim.

— Bize bu kadar kötü davranmalarından sonra da mı?

— Canım davranışlarının bununla bir ilgisi yok. Hem bizim de söyleyecek iki çift lafımız olacak. Biz de kazanamaz mıyız yani?

— Buna inanıyor musun?

— Sen pek inanmış görünmüyorsun, dedim.

Cevap vermeden başını salladı.

— Ölmüş olmayı gitgide daha çok istiyorum, dedi.

Yeniden başlıyordu. Neden söz edersem edeyim, dönüp dolaşıp hep aynı konuya geliyordu.

— Sana ölmüş olmayı hatırlatmayan bir şey bu-

lunabileceğine ve benim bundan söz edebileceğime inanmıyor musun? diye sordum.

— Hayır, diye cevap verdi.

— Doğrusu, aklım ermiyor... dedim.

Sahnedekilerden biri radyoyu susturdu. Şimdi müziğin gerçekten müziğe benzer bir yanı vardı. (Orkestra bulunmadığı sürece radyo kullanılıyor, bu anlattığım da öğleden sonraları oluyordu. Orkestra ancak akşam gelirdi.)

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky mikrofonda, yarışmacılarımızdan iki çiftin bakımını üzerine alan iki hayırsever bulunduğunu açıklamakla kıvanç duyuyoruz. 415, B. Avenue'den Pompadur Güzellik Enstitüsü 13 numaralı James ve Ruby Bates çiftinin bakımını üzerine alıyor. Pompadur Güzellik Enstitüsünün bu güzel davranışını alkışlayalım, baylar ve bayanlar... sizler de genç yarışmacılarımız...

Herkes alkışladı.

— Seçilen diğer çift 34 numaralı Pedro Ortega ve Lilian Bacon çifti. Bakımlarını üstüne alan da Speedway Garajı. Şimdi Santa Monica Bulvarı, 1134 numarada bulunan Speedway Garajını alkışlıyalım.

Yeniden bir alkış tufanı koptu.

— Bayanlar ve baylar, diye devam etti Rocky, bu harika gençler için cömert yardımseverler bekliyoruz. Şunlara bakın, bayanlar ve baylar, iki yüz kırk iki saat durmadan hareket halinde olmalarına rağmen hepsi taptaze... bu harika çocukları alkışlayalım, bayanlar ve baylar...

Alkışlar yeniden başladı.

— Unutmayın, bayanlar ve baylar, diye devam etti Rocky, salonun öbür ucunda her türlü içki... bira ve nefis sandviçler bulabileceğiniz Palmarium var. Palmarium'a uğramayı unutmayın, baylar ve bayan-

lar... Devam, dedi radyonun düğmelerini çevirip salonu yeniden gürültüye boğarak.

Gloria ile, Pedro ve Lilian'a doğru ilerledik. Pedro'nun bir bacağı sakattı, topallıyordu. Söylediklerine bakılırsa Meksika'da, bir boğa güreşi sırasında boğadan boynuz yemişti. Lilian ise ufak tefek bir esmerdi. Dans maratonundan söz edildiğini duyduğu sıra o da sinemaya girme çabasındaydı.

— Tebrikler, dedim.

— Bu olay birinin bizimle ilgilendiğini gösteriyor, dedi Pedro.

— Yardım eden Metro Goldwyn Mayer olamıyacağına göre, garaj olmuş ne farkeder? dedi Lilian. Ayrıca don paramı bir garajın vermesi garibime gidiyor doğrusu.

— Donu da nereden çıkardın? dedi Gloria. Sana don mon verdikleri yok. Sırtında garajın adı yazılı bir kazak veriyorlar.

— Don da veriyorlar, dedi Lilian.

— Hey Lilian, diye seslendi hakem Rollo, Speedway Garajını işleten kadın seni istiyor.

— Kim, kim istiyor? diye sordu Lilian.

— Sizlere yardım eden kadın, Mrs. Yeargan...

— Bir bu eksikti, dedi Lilian. Pedro, sanırım donları sen alacaksın.

Gloria ile ben, yürüyerek, takdimcinin yerine çıkan merdivene yöneldik. Öğleden sonra, bu saatte, merdivenin bulunduğu köşe çok iyi oluyordu. Palmarium barının üstünde güneş ışığından koca bir üçgen vardı. On dakika kadar sürüyordu ama, bu on dakika süresince güneş ışığından üçgenin içinde gezinip (elenmemek için hareket etmek zorundaydım) beni tepeden tırnağa kaplamasına imkan veriyordum. Hayatımda ilk kez güneşin değerini anlamıştım. «Bu

maraton bittiğinde, dedim kendi kendime, geri kalan günlerimi güneşte geçireceğim. Büyük Sahra'da film çevirmeyi bekleyecek kadar sabrım olduğunu sanmıyorum.»

(Tabii, şimdi böyle bir şey sözkonusu değil. Gittiğim yerde güneş yok.)

Güneş ışığından üçgenin gitgide ufalışına bakıyordum Sonunda hepten kapandı ve bacaklarım boyunca tırmanmaya koyuldu. Canlı bir şey gibi gövdemin üzerinde sürünüyordu. Çeneme eriştiğinde, başımı mümkün olduğu kadar uzun süre içinde tutabilmek amacıyla ayaklarımın ucunda dikildim. Gözlerimi kapadım. Güneşe doğru dikilip iyice açtım. Hiç de kamaşmadı gözlerim. Bir an sonra güneş kaybolmuştu...

Bakışımla Gloria'yı aradım. Sahnenin yakınında, iki yana sallanarak dikilmiş, kıçının üstüne oturup kendisi gibi iki yana sallanan Rocky ile konuşuyordu. (Bütün orada çalışanlar, doktor, hemşireler, hakemler, takdimci, hatta limonata gezdiren garsonlara dek herkes, yarışmacılardan biriyle konuştuğunda devamlı iki yana sallanma emri almıştı. Bu konuda yönetmelik son derece sert davranıyordu.)

— Orada ayaklarının ucunda dikilmiş dururken çok gülünç bir halin vardı, dedi Gloria. Balerini andırıyordun.

— Biraz daha çalışırsan sana bir numara yaptırırım, dedi Rocky gülerek.

— Seninle dalga geçmelerine fırsat verme, dedi beş numaralı çiftten Mack Aston yanımdan geçerken.

— Rocky! diye seslendi biri.

Socks Donald'dı seslenen. Rocky aşağı inip onun yanına gitti.

— Benimle dalga geçmeni hiç de hoş bulmuyo-

rum, dedim Gloria'ya. Ben seninle hiç dalga geçmedim.

— Gerekli değil, dedi. Benimle bir uzman dalga geçiyor. Tanrı dalga geçiyor benimle... Socks Donald neden Rocky'yi çağırdı biliyor musun? Bu işin gerisinde neler olup bittiği hakkında sana bilgi vermemi istiyor musun?

— Neler oluyor?

— 6 numaralı çifti biliyorsun, Freddy ve küçük Manski. Ailesi, Freddy ve Socks'u şikayet edecek. Manski evinden kaçmış.

— Cezaevini boylamak istiyorsan sen de bulaş böyle bir işe, dedi Gloria. Manski daha on beşinde, belki o kadar bile yok. Onun yaşındaki yığınla kızın sokakları arşınladığını düşündükçe şaşırıp kalıyor insan, bazı erkeklerin de kafası hiç işlemiyor.

— Neden bu işi Freddy'nin sırtına yıkmalı? Belki de suç onun değildir.

— Kanuna göre suç onun, dedi Gloria. Önemli olan bu...

Söylediklerini duyabilmek için Gloria'yı, Socks ile Rocky'nin bulunduğu köşeye sürükledim; ama çok alçak sesle konuşuyorlardı. Ya da, Socks çok alçak sesle konuşuyordu. Rocky de başını sallayıp dinlemekle yetiniyordu.

— Hem, dediğini duydum Socks'un Rocky'ye. Rocky anladığını belirten bir işaret yaptı, geçerken Gloria'ya göz kırpıp piste döndü. Rollo Peters'i buldu, kenara çağırdı, ciddi bir yüzle birkaç saniye ona bir şeyler fısıldadı. Sonra Rollo birini ararcasına çevresine bakınıp yanından ayrıldı, Rocky de yerine döndü.

— Birkaç dakika daha kaldı, genç şampiyonlarımız bu sürenin sonunda hak ettikleri molad**an** fay-

dalanıp dinlenmek için çekilecekler, dedi Rocky mikrofonda. Onların pisti boş bıraktıkları sürece, bayanlar ve baylar, bu geceki yarış için boyacılar yere büyük bir daire çizecekler. Bu gece yarış var, baylar ve bayanlar, yarışı unutmayın. Tartışmasız, şimdiye kadar gördüğünüz en heyecanlı şey olacak. Dikkat çocuklar. Molaya iki dakika kaldı. Biraz hızlanın yavrularım, saygıdeğer topluluğa gösterin zinde olduğunuzu... Siz de, baylar ve bayanlar, ellerinizi çırpmakla gösterin küçük şampiyonlarımıza, bu eşsiz gençlere yürekten kendileriyle birlikte olduğunuzu. .

Radyonun sesini biraz daha yükseltti ve ellerini çırpıp ayaklarını yere vurmaya koyuldu. Seyirci kalabalığı da ona katıldı. Herkes biraz gayrete geldi ama bunun nedeni alkışlar değildi. Çünkü, bir iki dakika sonra molaya hak kazanacaktık, ardından da bize yemek vermeleri gerekiyordu. Gloria beni dirseğiyle dürttü, başımı kaldırınca Rollo Peters'in Freddy ve küçük Manski'nin arasında yürüdüğünü gördüm. Küçük Manski ağlıyor gibime geldi, ama Gloria ile birlikte onlara yetişemeden canavar düdüğü çaldı ve herkes koğuşlara saldırdı.

Freddy yatağının üzerinde eğilmiş, bir çift yedek pabucu fermuarlı küçük bir çantanın içine tıkıyordu.

— Ne olup bittiğini öğrendim, dedim. Senin için çok üzüldüm.

— Üzme tatlı canını! dedi Freddy. Asıl matrağı, onun beni zorla elde etmiş olması... Aynasızlar enselemeden buradan tüyebilsem sonrası kolay. Talihim varmış ki durum Socks'a bildirildi.

— Nereye gideceksin?

— Güneye, sanıyorum. Hep canım Meksika'yı görmek istemiştir. Hoşça kal...

— Hoşça kal, dedim.

Kimse farkına varmadan çıkıp gitmişti. Dipteki kapıdan süzülürken güneşin okyanusta parıldadığını görecek zamanı buldum. Bir an öylesine şaşırdım ki, kımıldanamadan, olduğum yerde donup kaldım. Üç haftadan beri güneşi ilk kez görmenin mi, yoksa kapıyı keşfetmenin mi beni daha çok şaşırttığını bilmiyorum. Oraya varana kadar güneşin kaybolmıyacağı umuduyla kapıya yürüdüm.

(Böylesine mutlu olduğum bir başka kere de, çok küçükken geçirdiğim bir Noel günü Noel'in gerçekten ne ifade ettiğini anlayacak yaşa geldiğim yıl büyük odaya girip çam ağacını tepeden tırnağa aydınlatılmış gördüğüm sıraydı.)

Kapıyı açtım. Dünyanın öbür ucunda güneş okyanusa gömülüyordu. Öylesine kırmızı, öylesine parlak ve sıcaktı ki neden buhar çıkmadığını düşündüm.

(Bir keresinde okyanustan buhar çıktığını görmüştüm. Plajın önündeki gezide oluyordu bu : Bir takım adamlar barutla bir şey yapıyorlardı. Birden patlama oldu ve hepsi alevler içinde kaldılar. Koşup kendilerini okyanusa attılar. Buharı ilk kez orada gördüm.)

Güneşin ok gibi yükselen rengi hafif bulutlara bulaşmış, bulutları belli belirsiz bir kızıla boyamıştı. Güneşin battığı yerde okyanus çok durgundu, hiç de okyanusa benzemiyordu. Güzel, güzel, güzel, güzel, güzeldi. Bir sürü insan, mendireğin ucunda, güneşin batışına hiç aldırmadan balık avlıyorlardı. Bunların hepsi ahmaktı. «Balıktan çok güneşin bu batışına ihtiyacınız var», dedim içimden onlara.

Kapı elimden kurtulup top patlamasını andıran bir sesle birden kapandı.

— Sığır mısın? diye böğürdü bir ses kulağımda.

Bakıcılardan biriydi bu.

— Kapalı tut şu kapıyı! Yarışma dışı edilmek mi istiyorsun?

— Sadece güneşin batışını izliyordum, dedim.

— Deli misin nesin? Şu sıra uyuman gerekiyor, ihtiyacın var.

— Uyumaya ihtiyacım yok, diye karşılık verdim. Kendimi çok iyi hissediyorum. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim.

— Yine de dinlenmeye ihtiyacın var. Bir kaç dakikan kaldı ancak. Ayaklarını rahat ettir.

Birlikte pisti geçtik, beni yatağıma kadar götürdü. Koğuşun pis koktuğunu şimdi farkediyordum. Kötü kokular beni hemen rahatsız eder, bu kokuyu, aynı odada yatan bir sürü insanın kokusunu daha önce nasıl farketmediğime şaştım... Ayaklarımın ucuyla pabuçlarımı çıkardım ve sırtüstü uzandım.

— Bacaklarını ovalayayım mı? diye sordu bakıcı.

— Kendimi çok iyi hissediyorum, dedim. Bacaklarım da çok iyi.

Bir şeyler mırıldandı ve çekti gitti. Güneşin batışını düşünüp renkleri hatırlamaya çalışarak yatıyordum. Kırmızıdan söz etmiyorum, diğer renkleri demek istiyorum. Bir iki kere, o renkleri hatırladığımı sandım. Bilinen ama *unutulmuş*, *uzunluğu*, *harfleri* ve uyumu hatırlanan, bir türlü bütün haline getirilemeyen bir ad.

Yatağımın demirlerinin ötesinde, aşağıda, okyanusun kazıklara çarptığını hissediyordum. Yükseliyor, tekrar yükselip alçalıyor, gidiyor, geliyor, gidiyor, geliyordu...

Bizi uyandıran, piste çağıran canavar düdüğü çalmaya başladığında sevinçliydim.

TAAMMÜDEN CINAYET IŞLEMEKTEN...

Boyacıların işleri bitmişti. Yarışma salonunun tahta zeminine daire biçiminde beyaz, kalın bir çizgi çizmişlerdi. Yarışma pisti de buydu.

Gloria'yı sandviçlerle kahvenin bulunduğu (bunlara kahvaltı deniyordu, gerçek yemeğimiz saat ondaydı.) masaya götürürken :

— Freddy gitti, dedim.

— Küçük Manski de, dedi Gloria. Düşkünler yurdundan iki kadın onu alıp götürdüler. Anası kimbilir nasıl ekşiyecek başına.

— Itiraf etmeye utanıyorum ama, dedim, Freddy'nin gidişi hayatımın en güzel günü oldu.

— Sana ne yapmıştı ki? diye sordu Gloria.

— Mesele bu değil canım, dedim. Ama Freddy gitmeseydi bu güneş batışını asla göremiyecektim...

— Tuh be! diye bağırdı Gloria. Yeryüzünde Jambondan başka şey yok demek?

— Benim ardımda sırasını bekleyen Mack Aston :

— Müessese şu sıra havyar bulamıyor, dedi.

— Alın, bir rozbifli sandviç, dedi hemşire. Rozbifli sandviç ister misiniz?

Gloria rozbifli sandviçi aldı, ama jambonluyu da bırakmadı.

— Bana dört şeker, dedi kahveleri dolduran Rollo'ya. Ve de bol süt.

— Bu kızın karnında ufak bir beygir olmalı, dedi Mack Aston.

— Sade, dedim Rollo'ya.

Gloria yiyeceklerini takdimcinin bulunduğu sahneye, müzisyenlerin araçlarının ses ayarını yaptıkları yere taşıdı. Onu gören Rocky Gravo tüneğinden aşağı indi ve Gloria ile konuşmaya koyuldu. Bu köşede bana yer olmadığından ters yöne doğru yürüdüm.

— Günaydın, dedi bir ses. Sırtında koca bir 7 vardı. Siyah saçlı, kara gözlüydü, oldukça güzeldi. Adını bilmiyordum.

Arkadaşının kim olduğunu anlamak için çevreme göz gezdirerek :

— Günaydın, dedim. Arkadaşı en öndeki localardan birinde oturan iki kadınla konuşuyordu.

— Nasıl kalkıyorsunuz bu işin altından? diye sordu 7 numara.

Sesini duyduğumda, bir şey, bu kadının eğitim görmüş olması gerektiğini hissettirdi bana.

«Ne işi var burada?» diye sordum kendi kendime.

— Valla, iyi kötü kalkıyoruz işte, cevabını verdim.

Yalnız maratonun bitmesini ve yarışmayı kazanan kişi olmayı isterdim.

— Kazansanız elinize geçecek parayı ne yapardınız? diye sordu gülerek.

— Bir film çevirirdim bu parayla.

— Bin dolarla eli yüzü düzgün bir film yapamazsınız sanırım, dedi sandviçini ısırarak.

— Canım, büyük bir film demek istemiyorum. Sadece bir kısa film. Bu parayla iki, belki üç makara film çevirebilirim.

— Ilgimi uyandırıyorsunuz, dedi. Sizi izlemeye başlayalı on beş gün oluyor.

— Yok canım? dedim şaşkınlıkla.

— Evet. Her öğleden sonra, şurada, gidip kendinizi güneşe verdiğinizi farkettim. Yüzünüzün bin bir değişik anlamdan geçtiğini gördüm. Ara sıra, bir şeyden çok korktuğunuz izlenimine kapılıyordum...

— Yanılmış olmalısınız, dedim. Neden korkabilirim?

— Bu akşam, güneşin batışı konusunda arkadaşınıza söylediklerinizi işittim, dedi gülümseyerek. isterseniz..., diye ekledi çevresine bakınarak. Sonra sustu, kaşlarını çatıp duvar saatine göz attı.

— Daha dört dakikamız var... Benim için bir şey yapar mısınız?

— Ama... tabii, dedim.

Başıyla bana işaret etti, peşinden takdimci yerinin ardına yürüdüm. Takdimcinin yeri aşağı yukarı bir metre yüksekliğindeydi, kıvrımları yere kadar sarkan kalın bir kumaşla kaplıydı üstü. Kürsünün ardıyla bir yığın reklam ve dekorun meydana getirdiği bir çeşit mağaradaydık. Gürültü de olmasa yeryüzünde pekâlâ yapayalnız kalabilirdik. Ikimiz de biraz heyecanlıydık.

— Gelin, dedi.

Yere dizçöktü, kumaşı kaldırdı ve sürünerek kürsünün altına kaydı. Kalbim hızla atıyordu, yüzümden kan çekildi. Okyanusun, çok aşağıda kazıkları dövdüğünü tabanlarımda hissettim.

Beni ayak bileğimden çekip :

— Gel, diye soludu.

Birden ne istediğini anladım.

(Hayatta olmadık şey gelmez insanın başına. Yepyeni sandığınız bir şeyin başınıza gelmesi mümkündür ama, yanlıştır bu. Görmek, hissetmek, duymak ve bir şeye dokunmakla yepyeni sandığınız bu deneyin daha önce başınızdan geçtiğini anlarsınız. Beni kürsünün altına sürüklemek için ayak bileğimden çektiğinde, bir başka kızın aynı hareketi yaptığı günü hatırladım. Yalnız orası bir kürsünün değil, bir sundurmanın altıydı. On üç ya da on dördündeydim, kız da aşağı yukarı aynı yaştaydı. Adı Mabel'di, bizim evin yanında oturuyordu. Okuldan sonra, girişteki sundurmayı mağara, kendimizi de hırsız ve tutuklu farzedip altında oynardık. Daha sonra da burayı ev sayıp evcilik oynamaya koyulduk. Ama sözünü ettiğim gün sundurmaya dayanmış duruyor, Mabel ile oyunlarımızı düşünmüyordum bile. Derken ayak bileğimin çekildiğini hissettim. Eğildim ve onu gördüm. «Gel», dedi.)

Kürsünün altı çok karanlıktı, çevremi görebilmek için gözlerimi iyice açmış dizlerimin ve ellerimin üstünde yürürken 7 numara birden boynuma sarıldı.

— Çabuk ol... diye fısıldadı.

— Ne oluyor orada? diye gürledi bir adam sesi. O kadar yakındaydı ki soluğunu saçlarımda hissettim. Kim o?

O an bu sesi tanıdım. Rocky Gravo'ydu. Korku

barsaklarımı burdu. 7 numara boynumu bırakıp dışarı süzüldü. Özür dilemek ya da bir şeyler söylemek isterken Rocky'nin sesimi tanımasından korkuyordum, aceleyle perdenin bulunduğu yere kadar yuvarlandım. 7 numara ayağa kalkmıştı bile, bana bakmak için dönmüş ve gidiyordu. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı. Ne o konuştu, ne de ben. Kayıtsız bir havayla pistin kıyısına yürüdük. Hemşire kahve fincanlarımızla kirli tabaklarımızı bir sepete dolduruyordu. O an ellerimin tozdan iğrenç bir hal aldığını farkettim. Düdük sesine kadar aşağı yukarı iki dakikam kaldığından temizlenmek için koğuşa koştum. Bu iş bittiğinde kendimi daha iyi hissettim.

Tam düdük öttüğünde, orkestranın çalmaya başladığı an piste vardım. Ama böylesi bir şeyler almanız için rica eden, size yalvaran yığınla ilancıyı dinlemek zorunda kalmadığınız için radyodan çok daha iyiydi. Maratona katıldığımdan beri, hayatımın sonuna dek radyoya tövbe ettim.

(Şu sıra bile, yolun öbür yanında, mahkeme salonuna bakan binada bir radyo çalıyor. Açıklıkla işitiyorum : «Derdiniz mi var?... Paraya mı ihtiyacınız var?...»)

— Nereden geliyorsun? diye sordu Gloria koluma yapışarak.

— Hiç bir yerden, dedim.

Dansederken pisti bir kere döndük, sonra Gloria durdu.

— Geldiğin yerde yaptığın iş biraz fazla sevişmeye benziyor, dedi.

Belini bırakırken parmaklarımın yeniden kirlendiğini farkettim. «Çok garip, diye düşündüm. Yıkayalı daha bir dakika olmadı.»

— Dön, dedim Gloria'ya.

— Ne var? diye sordu.

— Dön.

Dudaklarını ısırıp durakladı, bunun üzerine ben ardına geçtim. Sırtı kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve ben bu tozun nereden geldiğini biliyordum.

— Ne var? diye sordu.

— Kımıldama, dedim.

Elimle, kısa etekliği ve beyaz kazağını kaplayan tozlarla iplik parçalarının aşağı yukarı tümünü çıkarana dek arkasını temizledim. Bir an konuşmadı.

— Koğuşta Lilian'la boğuşurken pislenmiş olmalı, dedi sonunda.

«Beni olduğumdan da avanak sanıyor», diye düşündüm.

— Öyle olmalı, dedim yüksek sesle.

Pistin çevresinde dolanırken Rollo Peters bize doğru geldi.

— Kim şu kız? diye sordum parmağımla 7 numarayı gösterip.

— Guy Duke'la yarışmaya katılan Rosemary Lofter.

— Onunla ilgilenmek için gerçekten güç beğenen biri olmamak gerek, dedi Gloria.

— Sadece kimliğini sordum. Kesik filan değilim.

— Kesik olmanın da gereği yok, dedi Gloria. Söylesene Rollo şuna.

— Bu tür hikayelere girmek istemem, dedi Rollo başını sallıyarak. Bu kız hakkında bir şey bilmiyorum.

Rollo bizden ayrılıp James ve Ruby Bates'in yanına giderken :

— Ne gibi bir özelliği var? diye sordum Gloria'ya.

— Bu kadar saf mısın sen? Yok yok, olamaz.

Başını sallayıp gülmeye koyuldu.

— Çok geri kalmışsın, diyecek şey yok...

— Peki, peki, bunun sözünü etmeyelim artık.

— Yahu, bu karı bütün Pasifik kıyısının en büyük kaltağı! Eğitim ve öğretim görmüş bir orospu. Böyleleri orospuların en beteridir... Civarında dolaştı mı kızlar bile kendilerini güvenli hissetmezler.

— Hey Gloria! diye seslendi Mrs. Layden.

Her zamanki yerinde, sahnenin karşısına düşen salonun öbür ucunda ve ön sıradaki localardan birindeydi. Gloria ile korkuluğa kadar ilerledik.

— Favori çiftim ne alemde? diye sordu.

— Çok iyi, cevabını verdim. Ya siz, Mrs. Layden?

— Ben de çok iyiyim. Gördüğünüz gibi geceyi burada geçirmek niyetindeyim.

Parmağıyla yanındaki iskemlede duran battaniyesini ve yiyecek dolu sepetini işaret etti.

— Size cesaret vermek için burada olacağım.

— Ihtiyaç duyacağız, dedi Gloria.

— Niçin Palmarium'un daha uzağında bir loca seçmiyorsunuz? diye sordum. Özellikle gece, herkes içmeye başladığında barda epey şamata kopuyor...

— Burada çok iyiyim, diye cevap verdi gülümseyerek. Yarışma sırasında burada olmak, yarışmacıların dönüşlerini buradan izlemek istiyorum. Akşam gazetesine bir göz atmak ister misiniz? diye sordu battaniyesinin altından gazeteyi çekip.

— Memnunlukla, dedim. Yeryüzünde neler olup bittiğini merak ediyorum. Dışarda havanın nasıl olduğunu, dünyamızın çok değişip değişmediğini...

— Benimle alay ediyorsunuz, dedi.

— Hayır, hiç de değil ...Sadece bir yıldan beri

bu salondaymış gibiyim... Gazete için teşekkürler Mrs. Layden...

Uzaklaşırken gazeteyi açtım. Koca koca kara başlıklar gözüme çarptı :

DANS MARATONUNDA GENÇ BİR KATİL YAKALANDI

CEZAEVİNDEN KAÇAN KAATIL MENDIREKTEKI YARIŞMAYA KATILIYORDU

Şu sıra Santa Monica mendirek-gezisindeki dansingde yapılmakta olan dans maratonunda, müfettişler genç bir katili yakaladılar. Yirmi altı yaşındaki İtalyan asıllı Giuseppe Lodi, Chicago'da drugstore sahibi bir ihtiyarı öldürmek ve silâhlı soygun yapmaktan yediği elli yıllık cezasının beş yılını çektikten sonra Illinois eyaletinin Joliet cezaevinden kaçmıştır.

Mario Petrone takma adıyla maratona katılan Lodi, hırsızlık masası müfettişlerinden Blin ve Voight tarafından tutuklandığı sıra hiç direnmedi. Görev sırasında üç-beş dakika dinlenmek amacıyla maratonun yapıldığı yere giren memurlar, özellikle aranan canilerin resimlerinin yayınlandığı çok satılan bir polis dergisinin özel bölümünde gördükleri fotoğraflardan Lodi'yi tanıdıklarını açıkladılar...

— Görüyor musun, bak! dedi. Bütün bunlar olurken orada, belki de onun hemen yanındaydım. Şimdi, zavallıya acıdığımı söylemeliyim.

— Niçin? diye sordu Gloria. Onunla bizim aramızda ne fark var?

Pedro Ortega, Mack Aston ve daha birkaç kişi, heyecanla tartışarak çevremize toplandılar. Gazeteyi

Gloria'ya uzattım ve tek başıma yürümeye devam ettim.

«Ne rezillik! dedim kendi kendime. Elli yıl! Zavallı Mario!...»

(Ve Mario başıma geleni öğrendiğinde (eğer öğrenirse : «Zavallı! diyecek kendi kendine. Bana acımakla vakit kaybederken ipin ucunda o sallanacak şimdi!...»)

Bir sonraki molaya sıra geldiğinde, Socks Donald'ın hepimize bir sürprizi vardı. Geceki yarışlar sırasında giymemiz gereken giysileri dağıttı : Lastik pabuçlar, beyaz şortlar, beyaz kazaklar. Erkeklerin hepsine, iki yanında bavulların tutacak yerine benzer birer halka bulunan kemerler verildi. Dönemeçlerde kız arkadaşlarımız bu halkalara asılacaklardı. Bütün bunlar bana sersemce geldi, ama daha sonra Socks'un işini bildiğini anlama fırsatını buldum.

— Dinleyin çocuklar, dedi Socks. Birinci milyonumuzun yolunu bu akşam açıyoruz. Yarışı görmek için bir sürü ünlü yıldız gelecek, kalabalık da yıldızların bulunduğu yere koşar. Bu gece çiftlerden biri kaybedecek... Her gece biri kaybedecek bundan böyle. Sonra gelip başıma ekşinmesini istemiyorum, çünkü her şey dürüstlük çerçevesinde olup bitecek. Hepinizin şansı eşit. Giysilerinizi sırtınıza geçirmek ve çıkarmak için mola süresi her zamankinden biraz daha uzun olacak. Unutmadan söyleyeyim, bu öğleden sonra Mario Petrone ile konuştum. Kendi adına bütün arkadaşlara veda etmemi söyledi. Şimdi bütün gücünüzü yarışa koymaya, seyircinin ödediği paranın hakkını vermeye çalışın çocuklar...

Onun Mario'dan söz ettiğini duymak beni şaşırtmıştı. Bir gün önce, Mario tutuklandığında, Socks onu dövmeye kalkmıştı.

— Artık kızmıyor, diye cevap verdi Rollo. Bizim için Mario'nun tutuklanması büyük talih oldu. Mario tutuklanmasa kimse bir dans maratonu yapıldığını duymayacaktı. Gazetelerdeki haber tam bize gereken reklamdı. Bu öğleden sonra bilet satışı hiç durmadı.

... SIZ, ROBERT SYBERTEN'I SUÇLU BULMUŞ ...

SEKIZ

Yarışmanın başından beri ilk kez, o akşam salon doluydu. Palmarium da öyle, bardan bir uğultu, gürültülü haykırışlar ve koca koca kahkahalar geliyordu.

— Rollo haklıymış, dedim. Mario'nun tutuklanması Socks *için* gerçekten büyük talih.

Takdimci ve hemşireler yarışa hazırlanırken, hepimiz yarış giysilerimizle dönmeye devam ettik.

Yarışmacıların çoğunun, *yeni* kılıkları içinde garip bir halleri vardı. Hiç böyle bir kol ve bacak çeşidini bir arada görmemiştim.

— Bak, dedi Gloria başıyla James ve Ruby Bates'i göstererek. Rezalet değil mi bu sence?

Ruby'nin gebe olduğu açıkça görülüyordu.

— Biraz fazla farkedildiğini itiraf ederim. Ama

bu işin seninle ilgisi bulunmadığını hatırla...

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky mikrofonda, bu müthiş yarış başlamadan önce dikkatinizi yarış kuralları üzerine çekmek istiyorum. Yarışmacı sayısı dikkate alınarak yarış iki bölümde yapılacak. Kırk çift ilk bölümde yarışacak, kırk çift de ikinci bölümde. İkinci yarış ilkinin bitiminden birkaç dakika sonra başlıyacak, her bölüme katılacak olanlar çekilecek kura sonucu belli olacak.

Yarış, bu şekliyle bir hafta sürecek her eleme grubunda en az tur alan çift elenmiş sayılacak. Bir hafta geçtikten sonra iki grup teke indirilecek. Gençler birkaç dakika süreyle pistte boy ölçüşecekler, delikanlılar yürüyüş yarışmalarına katılanlar gibi, önce topuklarını sonra da ayak uçlarını yere basmak zorundadırlar. Kızlar ise yanıbaşlarında ister koşarlar, ister hızlı yürürler. Kazanana ödül verilmeyecek, ama bayanlar ve baylar, aranızda primle bu gençleri gayrete getirmek isteyen sporseverler varsa yarışmacılarımızın bu davranışınızdan memnun olacaklarını bilmenizi isterim.

Pistin ortasındaki bölümde yataklar, portakal dilimleri, ıslak havlular ve ilaçlarla hazır bekleyen hemşire ve bakıcıları, ancak sağlık durumları imkan veriyorsa gençlerin yarışmaya devam etmelerini sağlamak amacıyla burada bulunan nöbetçi doktoru farketmişsinizdir...

Genç doktor boynunda göğüs ve sırt dinleme aracı, şişinerek dikiliyordu ortalık yerde.

— İzin verirseniz bir dakikanızı daha rica edeceğim bayanlar ve baylar, dedi Rocky. Bu akşamki yarışı kazanan çifte verilmek üzere, beyaz perdenin genç yıldızlarından biri tarafından bana ulaştırılmış bir on dolar var elimde. Ödülü veren yıldızımızın adı

Miss Ruby Keeler. Miss Keeler'i alkışlayalım bayanlar ve baylar.

Ruby Keeler kalktı ve eğilerek alkışlara karşılık verdi.

— Mü-kem-mel dedi Rocky. Şimdi bayanlar ve baylar, her çiftin yaptığı tur sayısını denetlemek için hakemlere ihtiyacımız var.

Şakır şakır terleyen yüzünü silmek amacıyla sustu.

— Haydi bayanlar ve baylar, biraz gayrete gelelim. Seyirciler arasından kırk hakeme ihtiyacım var. Yaklaşın, hadi, korkmayın...

Bir süre kimse yerinden kıpırdamadı, sonra ihtiyar Mrs. Layden korkuluğun altından geçti ve pistte ilerledi. Gloria ile benim önümden geçerken gülümsedi ve bize göz kırptı.

— Sonunda bir işimize yarayacak belki, dedi Gloria.

Kısa sürede kırk hakem bulunana dek bir çokları Mrs. Layden'i izlediler. Rollo her birine bir kağıtla bir kalem uzattı ve onları sahnenin kıyısına dizdi.

— Tamam baylar ve bayanlar, dedi Rocky. Yeterince hakemimiz oldu. Şimdi ilk grup için kura çekilecek. Bu şapkada seksen numara var; kırkını çekeceğiz. Geri kalanlar ikinci yarışmaya katılacaklar. Hadi bakalım, kura çekecek biri gerekli bize. Örneğin siz hanımefendi, dedi şapkayı Mrs. Layden'e uzatarak. Mrs. Layden gülümsedi ve başıyla kabul ettiğini belirtti.

— Onun için unutulmaz bir an, dedi Gloria alaycı bir sesle.

— Bence çok sevimli bir ihtiyar, dedim.

— Hadi canım sen de..., diye karşılık verdi Gloria.

Mrs. Layden numaraları çekmeye başladı. Çektikten sonra Rocky'e veriyor, o da hangi numaranın çıktığını mikrofonda açıklıyordu.

— Ilk çıkan 105 numaralı çift, dedi. Şöyle durun çocuklar. Numarası okunacak bütün çiftler burada, sahnenin bu yanında toplansın.

Mrs. Layden numaraları ne kadar çabuk çekebilirse Rocky de o kadar çabuk açıklıyor, sonra da sözkonusu çiftin kaç tur yaptığını anlamakla görevli hakemlerden birine geçiriyordu.

— ... 22 numaralı çift, dedi Rocky numarayı gözlüklü bir gence uzatıp.

— Gel, dedim Gloria'ya. Bu bizim numaramız.

Mrs. Layden'in Rocky'ye :

— Bunlara hakemlik yapmak isterdim, dediğini duydum. En çok tuttuğum çift 22 numara.

— Özür dilerim hanımefendi, dedi Rocky. Hakemlikleri sırayla paylaştırmak gerek...

Kura sona erip hepimiz başlangıç çizgisinde toplandığımızda Rocky :

— Şimdi bayanlar ve baylar, dedi, aşağı yukarı hazırız. Siz, çocuklarım, şunu unutmayın : Delikanlılar topuklarına ve ayak uçlarına basacaklar. Herhangi bir nedenle içinizden biri ortada ayrılan bakım bölümüne girmek zorunda kalırsa yarışmacı arkadaşınızın bir yerine iki tur atması gerekecek... Başlangıç işaretini verir misiniz Miss Keeler?

Genç yıldız başıyla bir işaret yaptı. Rocky de tabancayı Rollo'ya uzattı. Rollo tabancayı en ön sıradaki localardan birinde hiç tanımadığım genç bir kadınla oturan Miss Keeler'e götürdü. Al Johnson yoktu.

— Tamaaam, şimdi bayanlar ve baylar sıkı durun, dedi Rocky. Hadi Miss Keeler.

Genç yıldıza bakarak kolunu indirdi.

Gloria ile kerevetin hemen yanına, başlama çizgisine kadar sokulmuştuk. Miss Keeler tetiğe bastığında öne geçmek için diğerlerini itip kakarak ileri fırladık. Gloria kolumdan tutuyordu.

Kendime yol açmak için debelenirken :

— Kemerime yapış! diye haykırdım.

Herkes yerlerde yuvarlanıyor, öne geçmek için altında kalanları eziyordu... Ama biz bir anda kalabalıktan sıyrıldık ve pistin tahtasını dövmeye koyulduk. Öyle geniş adımlar atıyordum ki Gloria benden kopmamak için koşmak zorunda kalıyordu.

— Topuklar ve ayak uçları, hey, diye seslendi Rocky. Koşuyorsunuz.

— Elimden ne gelirse onu yapıyorum, dedim.

— Topuklar ve ayak uçları. Böyle.

Nasıl yürümek gerektiğini göstermek için önüme geçti. Öğrenmekte hiç güçlük çekmedim. Bütün mesele kol ve bacak hareketlerinin uyumunu sağlamaktı. Anlamam çok kolay oldu. Kestirebildiğim kadarıyla, doğal bir şeymiş gibi benimsedim bu yürüyüşü. Öylesine saftım ki, bir an, daha önce de yürüyüş yarışına katıldığımı sandım. Ne zaman katıldığımı bir türlü hatırlayamadım ama; dolayısıyla da hiç yürüyüş yapmamıştım. Belleğim şaşırtıcıydı doğrusu...

Ve dönüyorduk, hiç durmadan dönüyorduk...

Aşağı yukarı beş dakikanın sonunda epey öne geçmiştik ki Gloria'nın ilerleyemez olduğunu hissettim. Daha doğrusu kendi olanaklarıyla ilerleyemez olmuştu. Onu ben sürüklüyordum. Kemerimi karnıma sokmak istiyormuş gibime geliyordu.

— Çok mu hızlandım? diye sordum biraz yavaşlıyarak.

— Evet, diye cevap verdi soluk soluğa.

Hemşirelerden biri ıslak havluyu ensemde öyle bir şaklattı ki az kaldı dengemi yitiriyordum.

— Şu havluyu yüzünde gezdir, dedim Gloria'ya.

Tam o sıra, 35 numaralı çift dönemeci bizden önce almak amacıyla yandan yolumuzu kesti. Ancak bu hız kıza fazla gelmişti. Yavaş yavaş arkadaşının kemerini bırakarak sendelemeye koyuldu.

— Dikkat! diye bağırdım.

Ama bu uyarım herhangi bir fayda sağlayamayacak kadar gecikmişti. Gloria yerdeki gövdeye takılıp tökezledi ve beni de birlikte sürükledi. Ne olduğunu anlayamadan dört-beş çift üst üste yerde yuvarlanıyor, doğrulmak için debelenip duruyorlardı. Rocky mikrofonda bir şeyler söyledi ve kalabalık soludu.

Kalktım, bir şeyim yoktu. Ama hissettiğim yanmalardan dizlerimin bütün derisinin soyulduğunu anladım. Hemşirelerle bakıcılar koştular ve kızları pistin dışına çekmeye koyuldular. Sonra Gloria ile Ruby'yi ortadaki yataklara taşıdılar.

— Önemli bir şey yok bayanlar ve baylar, dedi Rocky. Ufak bir çatışma, o kadar... Bu yarışlarda her zaman yeni, her zaman görülmemiş şeyler olur. Kızların bakımı yapılırken yarışmacı arkadaşları iki tur atacaklar ki ekip bir tur yapmış sayılabilsin. Hadi çocuklar, yalnız kalanları bırakın da iç kenardan yürüsünler...

Yarıştaki yerimizi kaybetmememiz için hızla ilerlemeye koyuldum. Gloria belimdeki kemere asılı olmadığından kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. Bir hemşireyle bir bakıcı Gloria ile ilgilenmeye koyuldular. Bu arada doktor da boynundaki aracıyla kalbini dinliyordu.

Hemşire ağzı açık bir şişeyi burun deliklerinin

öründe gezdiriyor, bakıcı bacaklarını oğuyordu. Bir başka bakıcıyla bir başka hemşire de Ruby ile uğraşıyorlardı. Gloria yeniden piste çıkana dek dört tur attım. Çok sararmıştı.

— Dayanabilecek misin? diye sordum yavaşlıyarak.

Dayanacağını belirtircesine başını salladı. Seyirciler alkışlıyor ve ayaklarını yere vuruyor, Rocky mikrofonda bir şeyler söylüyordu... Ruby de oldukça sarsılmış bir halde yarışa döndü.

— Telaş etmeyin, dedi Rollo bana yaklaşarak. Tehlikede değilsiniz.

Tam o sıra sol bacağımda, tüm gövdemi delip geçen ve az kaldı tepemin kapağını attıracak olan müthiş bir acı duydum.

— Vay canına, dedim, bana felç geldi.

— Bacağını kasma, boşluğa bir tekme at, dedi Rollo.

Bacağımı kıvıramadım. Yapacak şey yoktu. Bir tahta parçası gibi kaskatıydı. Her adım atışta acı kafatasımı çökertiyordu.

— 22 numaralı çifte kramp girdi, dedi Rollo mikrofonda. Bakıcılar, hazır olun...

— Bacağını kasma, dedi Rollo.

Yere bir tekme attım, ama acı daha da arttı.

— Bacağını kasma, gevşek tut gevşek!

— Başbelası, dedim, bacağım çok acıyor...

İki bakıcı benim iki koluma yapıştılar ve revire götürdüler.

— İşte 22 numaralı çiftin yürekli kızı Gloria Beattie, dedi Rocky. Yürekli bir küçük kız! Arkadaşı, bacağına kramp girdiği için bakım görürken tek başına yarışı sürdürüyor... Bakın nasıl uçarcasına gidiyor... Bırakın kenardan ilerlesin çocuklar...

Bakıcılardan biri omuzlarımdan tutarken diğeri kasa ufak yumruklar atıp bacağımı hareket ettiriyordu.

— Çok canımı acıtıyor, dedim.

— Hadi, hadi, dedi omuzlarımdan tutan bakıcı. Başına hiç gelmedi mi?

Tam o sırada bacağımda ani bir boşalma hissetim, acı da o an kayboldu.

—Oldu mu? dedi bakıcı.

Hevesle doğrulup piste girdim; Gloria'yı bekleyerek durdum. Tam karşımda, pistin öbür yanında her adım atışında kendiliğinden kafasını kaldırıp indirerek konuşuyordu. Benim yanıma gelmesini beklemek zorundaydım. (Yarış kuralları nerede pistten çıkıldıysa oradan girilmesini şart koşuyordu.) Gloria iyice yaklaştığından yola çıktım, kısa süre sonra da yeniden kemerime asılmıştı...

— Iki dakika kadar bir şey kaldı, dedi Rocky. Yarışmacılarımızı gayrete getirmek için alkışlayalım.

Seyirciler, eskisinden de güçlü olarak alkışlamaya ve ayaklarını yere vurmaya koyuldular.

Bazı çiftler hızlarını arttırıp bizi geçtiler, bunun üzerine ben biraz daha hızlandım. Gloria ile sonuncu durumda olmadığımızı sanıyordum, ama ikimiz de ortada bakım gördüğümüzden elenme tehlikesini göze alamıyordum. Yarışın sona erdiğini belirten işaret verildiğinde yarışmacı çiftlerin yarısı yere serildi. Ben de Gloria'ya döndüm ve gözlerinin camlaştığını farkettim. Bayılmak üzere olduğunu hissettim.

— Hey! diye haykırdım hemşirelerden birine.

Ama tam o sıra Gloria çöktü, onu tutmak zorunda kaldım. Güçlükle ortadaki bakım yerine taşı-

yabildim.

— Hey! diye bağırdım bakıcılardan birine. Doktor!...

Kimse bana dikkat etmedi. Yere serilen gövdeleri toplamakla fazlaca meşguldüler. Bütün salon ayaktaydı ve çılgın gibi haykırıyordu.

Gloria'nın yüzünde ıslak bir havlu gezdirdim. Birden Mrs. Layden yanımda belirdi ve yatağın yanındaki masadan bir ilaç şişesi kaptı.

— Siz koğuşunuza gidin, dedi. Gloria bir dakikaya kadar ayağa kalkar. Böyle bir güç harcamaya alışkın değil.

... Port-Said'e giden bir gemideydim. Büyük Sahra'da bir film çevirecektim. Ünlüydüm ve çok param vardı. Dünyanın en büyük film rejisörüydüm. Sergey Eisenstein'dan bile ünlü. VANITY FAIR ve ESQUIRE dergilerinin eleştirmenleri bende dehâ olduğu konusunda birleşiyorlardı. Güverteyi arşınlarken bir zamanlar katıldığım dans maratonunu, diğer yarışmacı oğlanlarla kızların ne olduğunu düşünürken birden başıma müthiş bir darbe yedim ve bayıldığımı hissettim. Düşüyor, düşüyordum...

Suya girer girmez deli gibi çırpınmaya koyuldum, köpek balıklarından ödüm kopuyordu çünkü. Bir şey bana değdi ve korkuyla haykırdım...

Buz gibi suda yüzerken kendime geldim. Hemen nerede bulunduğumu anladım. «Bir kabus görmüşüm,» dedim kendi kendime. Bana değen elli kiloluk koca bir buz parçasıydı. Koğuşun içindeki küçük banyodaydım. Sırtımda yarış giysilerimle, titreyerek banyodan fırladım, bakıcılardan biri bana havlu uzattı. Bakıcılardan ikisi de bayılan bir yarışmacıyı taşıyarak içeri girdiler. Pedro Ortega'ydı getirilen. Onu da banyoya götürüp suya attılar.

— Berim başıma da aynı şey mi geldi? diye sordum.

— Evet öyle, dedi bakıcılardan biri. Tam pist-ten çıkarken bayıldın.

Pedro ispanyolca sözler mırıldandı ve banyodan çıkmak için debelenirken dört yana su sıçrattı. Bakıcı bir kahkaha koyverdi.

— Banyoyu buraya taşıttığında Socks ne yaptığını bilmiyormuş doğrusu, dedi.

— Yarışmacıları ayıltmak için buz gibi sudan alâsı bulunamaz. Çıkar donunla çoraplarını; su içinde hepsi.

LOS ANGELES KENTİ ŞERİFİ TARAFINDAN İDAM HÜKMÜNÜ INFAZLA GÖREVLİ...

DOKUZ

Geçen saat sayısı : 752
Kalan çift sayısı : 26

Yarış hepsini birbiri ardından temizliyordu. On beş günde elli bir çift elenmişti. Bir, iki kere az kaldı biz de gidiyorduk, kıl payı kurtulmuştuk hatta. Yine de yarışma dışı kalmamayı başarmıştık. Sonradan, tekniğimizi değiştirdiğimizde bir daha sıkıntı çekmedik; artık birinci gelmeye bakmıyorduk, alacağımız derecenin önemi yoktu, yalnız yarışı sonuncu bitirmemek sözkonusuydu.

Üstelik bakımımızı üstlenen biri de vardı şimdi : Jonathan Biraları. Şişmanlatmayan Bira. Tam zamanında yetişmişti. Pabuçlarımız erimiş, giysilerimiz partallaşmıştı. Jonathan Biralarının bizimle ilgilenmesini sağlayan da Mrs. Layden'di.

(Bana Aziz Peter'den de buna benzer bir yardım sağlayın Mrs. Layden. Sanırım dosdoğru onun bulunduğu yere gidiyorum.)

Gloria ile bana üç çift pabuç, üç gri pantolon ve sırtlarında bira ilanı bulunan üç kazak verdiler.

Yarışmanın başından bu yana iki kilo kadar şişmanlamıştım, bin dolarlık ödülü alabileceğimize inanmaya başlıyordum yavaş yavaş. Ama Gloria çok kötümserdi.

— Bu iş bittiğinde ne yapacaksın? diye sordu.

— Önceden kafa yormak neye yarar? dedim. Nasılsa maraton daha bitmedi. Niçin yakınıp durduğunu anlamıyorum. iyi yoldayız, her zaman olduğumuzdan daha iyi.. hiç olmazsa açlıktan ölmeyeceğimize eminiz.

— Ben, ölmüş olmayı isterdim, dedi. Tanrı'nın beni şu an yok etmesini isterdim.

Durup dinlenmeden hep aynı mavalı okuyordu. Beni de sinirlendirmeye başlamıştı.

— Günün birinde Tanrı söylediklerini işitecek, dedim.

— İşitip söylediğimi yapmasını isterdim, dedi.. Bu işi onun yerine yapacak cesaretim olsaydı bari...

— Maratonu kazanırsak beş yüz dolarını alır ve bir köşeye yerleşirsin, dedim. Evlenebilirsin. Her zaman, evlenmekten başka şey düşünmeyen yığınla herif vardır. Hiç bunu düşünmedin mi?

— Çok düşündüm, dedi. Ama hoşuma gidecek türden bir adamla asla evlenemiyeceğim. Beni isteyecekler de tam hoşlanmadıklarım olacak : Bir hırsız, bir pezevenk ya da onlar gibi biri...

— Neden bu kadar mariz bir halin var, anlamıyorum, dedim. Kırk sekiz saat geçsin, düzeleceksin. O zaman her şeyi daha başka bir gözle göreceksin.

— Senin düşündüğün şeyle bunun hiç ilgisi yok, dedi. Başımı ağrıtmıyor. Hayır, bunun hiç ilgisi yok. Bütün bu işler bir atlı karıncadan başka şey değil. Buradan ayrıldığımızda maratona başlamadan önceki yerde olacağız.

— Karnımızı doyurduk ve uyuduk, dedim.

— Başka? Eninde sonunda başına gelmesi zorunlu olanı geciktirmekten başka şey yapmadığına göre, bütün bunlarla nereye varabilirsin? diye sordu..

— Hey! Jonathan Biraları! diye seslendi Rocky Gravo. Buraya gelin...

Sahnede, Socks Donald'ın yanı başında duruyordu. Gloria ile yanlarına yaklaştık.

— Bakın çocuklar, açıktan yüz dolara ne dersiniz? dedi Rocky.

— Ne yapıp alacağız bu yüz doları, diye sordu Gloria.

— Aklıma müthiş bir şey geldi çocuklar, dedi Socks. Yalnız, yardıma ihtiyacım var işte...

— Şunu açık edin de lafı keselim, dedi Gloria.

— Nasıl? dedi Socks.

— Hiç... Yardıma ihtiyacınız olduğunu söylüyordunuz değil mi?

— Burada evlenmenizi isterdim çocuklar, Halkın içinde bir düğün.

— Evlenmemizi mi? dedim.

— Durun, telaşlanmayın, dedi Socks. Bu işin kötü bir yanı yok. Adam başı elli dolar veriyorum size, maraton bitince canınız isterse ayrılırsınız. Evliliğin devamlı olması gerekli değil. Yalnız ilgi çekici bir numara sözkonusu. Ne dersiniz?

— Aklınızdan zorunuz var derim, dedi Gloria.

— Bunu söylemek istemiyordu Mr. Donald...

— Hem de nasıl söylemek istiyorum bunu! diye karşılık verdi Gloria. Evliliğe karşı marşı olduğum yok, dedi Socks'a. Ama evlendirmeye kalktığınıza göre, oldu olacak bana bir Gary Gooper, yüklü bir prodüktör, ya da bir rejisör bulun. Bu çocukla evlenmek istemiyorum. Tek başıma iki yakamı bir araya getirmekte güçlük çekiyorum zaten...

— Bu evliliğin devam etmesi gerekli değil, dedi Rocky. Yalnız ilgi çekici bir numara olacak.

— Evet öyle, diye devam etti Socks. Tabii törenin yasalara uygun olması zorunlu - müşteri çekmek için düğün yapmalıyız - ama...

— Müşteri çekmek için düğüne ihtiyacınız yok, diye sözünü kesti Gloria. Böyle devam ederse yakında onları avizelere doldurmanız gerekecek. Zavallı yoksulların her gece ölesiye didinmeleri gösteri olarak yetmiyor mu müşterilerinize?

— Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz, dedi Socks.

— Hem ne biçim anlıyorum, diye cevap verdi Gloria. Üstelik sizden çok daha ilerisini de görüyorum.

— Sinemaya girmek istiyorsunuz, işte size bir fırsat. Bir sürü ticarethaneyle bu işi düzenledim, size gelinlik ve pabuç sağlayacaklar. Bir güzellik enstitüsü de yüzünüze çeki düzen verecek. Gözleri sizden başkasını görmeyen yığınla rejisör ve sinemacı bulunacak salonda. Ne dersin küçük? diye sordu bana.

— Pek fikrim yok, dedim onu öfkelendirmek istemiyerek.

Eninde sonunda yarışmayı düzenleyen adamdı. Bize cephe almasına yol açarsak kendimizi elenmiş saymamız gerektiğini biliyordum.

— Cevabı hayır, dedi Gloria.

— Onun adına bu konuşuyor, dedi Rocky alaylı alaylı.

— İyi ya, dedi Socks omuz silkerek. Yüz doları ne yapacağınızı bilmiyorsanız bu parayı alacağına sevinecek başka gençler vardır nasılsa. Her neyse dedi bana, bu olay da hiç olmazsa sana aile reisinin kim olduğunu öğretti.

Rocky ile bastılar kahkahayı.

— Biraz daha sevimli olman mümkün değil tabii, dedim Gloria'ya yanlarından uzaklaştıktan sonra. Artık her an kendimizi sokağın ortasında bulabiliriz.

— Bugün değilse yarın. Oldu olacak bir an önce olsun bari.

— Şimdiye dek senin kadar kasvetli birine raslamadım. Ara sıra, ölü olsa daha iyi, diye düşünüyorum.

— Biliyorum, dedi.

Tekrar sahnenin önünden geçerken Socks ve Rocky'nin 71 numaralı çift Lee Lowell ve Mark Hawley'le hararetli hararetli konuştuklarını gördüm.

— ... Sanırım Socks dalaveresini onlara yuttur-makta, dedi Gloria. Bu Hawley denen koca beygir ahmağın teki..

James ve Ruby Bales yanımıza geldiler, birlikte ilerledik. Gloria, çocuk aldırması konusunda Ruby'yi kandırmaya çalışmaktan vazgeçeli beri barışmıştık.

— Socks size evlenme numarasını mı teklif etti? diye sordu Ruby.

— Evet, dedim. Nereden biliyorsunuz?

— Aynı şeyi herkese teklif etti.

— Ama biz onu başımızdan savdık, dedi Gloria.

— Bu tür evlenme o kadar kötü bir şey değil, dedi Ruby.

— Biz böyle evlendik...

— Yok canım? dedim şaşkınlıkla.

James ve Ruby'nin öylesine onurlu, rahat ve birbirlerine aşık halleri vardı ki bu tür bir törenle evlenmiş olabileceklerini düşünemiyordum bile.

— Oklahoma'daki bir dans maratonu sırasında evlendik, diye devam etti Ruby. Bize fazladan üç yüz dolarlık mal sağladı... özelki tapgrubu

— Babası da, evlilik armağanı olarak bize bir el ateş etti, dedi James gülerek.

Birden kızlardan biri ardımızda bir çığlık attı. Dönüp baktık. Pedro Ortega'nın arkadaşı Lilian Bacon'du bu. Pedro'nun elinden kurtulmaya çalışarak geriliyordu. Pedro onu yakaladı ve yüzüne zorlu bir yumruk savurdu. Lilian yere oturdu ve yeniden haykırmaya koyuldu. Pedro iki eliyle Lilia'nın boynuna yapıştı ve ayağa kaldırmaya çalışırken yavaş yavaş sıkmaya başladı. Yüzü bir zırdelinin allak bullak yüzüydü. Lilian'ı öldürmeye çalıştığı belliydi.

Herkes aynı anda Pedro'nun üstüne çullandı. Büyük bir kargaşalık meydana geldi.

James ve ben ilk üstüne çullananlardandık. Ellerini Lilian'ın gırtlağından çözdük. Gövdesi kaskatı, kolları arkada, başı arkaya devrilmiş, dişçi koltuğundaki hasta gibi ağzı aralık, yerde oturuyordu Lilian.

Pedro kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, hiç birimizi tanımamıştı sanki. James ittiğinde sendeleyerek geriledi. Lilian'ın koltuklarına yapıştım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Shimmy dansı yapan kadınlar gibi titriyordu.

Socks ile Rocky koşarak yetiştiler ve Pedro'nun iki koluna yapıştılar.

— Aklından zorun mu var senin? diye kükredi Socks.

Pedro ona baktı, dudaklarını oynattı, ama bir şey söylemedi. Rocky'yi görünce yüzü değişti, amansız bir nefretle kaplandı. Kollarını kıvırarak birden ellerinden kurtuldu, ceplerini karıştırırken bir adım geriledi.

— Dikkat! diye bağırdı biri.

Pedro, elinde bıçakla saldırdı. Rocky bu hareketi savuşturmaya çalıştı ama, Pedro'nun atılışı öylesine çabuk olmuştu ki çabası daha baştan başarısızlığa mahkumdu. Bıçak omuzunun beş santim altından sol kolunu deşti. Pedro aynı şeyi tekrarlamak üzere döndü, ama Socks ona fırsat vermeden deri sopasını kafasının arkasına indirdi. Tırnak ucuyla bir karpuza vurulduğunda çıkan sesin eşi duyuldu. «Pat» sesi radyonun gümbürtüsü arasında çınladı. Pedro, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle dondu, Socks yeniden sopasıyla vurdu ona.

Pedro'nun kolları sarktı, bıçağı yere düştü. Bir an ayakta sallandı, sonra devrildi.

— Götürün şunu, dedi Socks bıçağı yerden alarak.

James Bates, Mack Aston ve Lee Lowell Pedro'yu kaldırdılar, koğuşa taşıdılar.

— Oturalım bayanlar ve baylar, dedi Socks seyircilere. Rica ediyorum.

Lilian'ın ardında duruyor ve kollarımla onu sarıyordum.

— Ne oldu? diye sordu Socks.

— Kendisini atlatmakla suçladı beni, dedi Lilian. Sonra da suratıma vurdu ve boğmaya başladı.

— Hadi bakalım çocuklar, dedi Socks. Bir şey olmamış gibi davranın. Hey! Hemşiranım, şu kızı koğuşa götürüverin!.

Socks, sahnede bekleyen Rollo'ya bir işaret çak-

tı, molayı bildiren canavar düdüğü çaldı. Birkaç dakika erken gelmişti düdük. Hemşire Lilian'ı kollarımdan aldi, bütün kızlar çevrelerine toplandılar ve onları koğuşa kadar götürdüler.

Ben de yerime giderken. Rollo'nun oparlör aracılığıyla seyircilere uyduruk bir açıklama yaptığını işittim.

Rocky ceketini ve gömleğini çıkarıp bir avuç kağıt peçeteyi omuzuna bastırmış, musluğun önünde duruyordu. Kan koluna akıyor ve parmak uçlarından damlıyordu.

— Doktora görünsen iyi edersin, dedi Socks. Canına yandığımın! Şu Allahın belası doktor nerede? diye böğürdü.

— Buradayım, dedi heladan çıkan doktor.

— Bakın bakalım nesi var.

Mack Aston boğulan birini canlandırmakta olan usta kurtarıcılar gibi karnını kurcalayıp dururken Pedro yerde yatıyordu.

— Yerdekiler dikkat! dedi bir kova suyla gelen Lee Lowell. Mack geriledi, Lee Pedro'nun suratına boca etti suyu. Bunun hiç etkisi olmadı. Kütük gibi yatıyordu hâlâ.

James Bates bir kova su daha getirdi, yine ıslattı Pedro'yu. Bu kez Pedro hayat belirtisi göstermeye başladı. Kıpırdandı ve gözlerini açtı.

— Işte, komadan çıkıyor, dedi Lee Lowell.

— Rocky'yi arabamla hastaneye kadar götürsem daha iyi, dedi doktor ceketini çıkarırken. Yara derin.. neredeyse kemiğe dayanıyordu. Dikmek gerekecek. Kim yaptı bu işi?

— Şu domuz, dedi Socks ayağının ucuyla Pedro'yu gösterip.

— Ustura kullanmış olmalı, dedi doktor.

— Alın, dedi Socks bıçağı ona uzatarak.

Socks deri sopanın kayışını bileğine geçirmiş hâlâ öbür elinde tutuyordu.

— Ha ustura ha bu, dedi doktor bıçağı geri vererek.

Pedro doğruldu, aptal aptal çenesini oğuşturmaya koyuldu.

«Çenen değil, demek istiyordum ona, kafanın arkası...»

— Gidelim be yahu! dedi Rocky doktora. Şişlenen domuzlar gibi kan akıtıyorum. Orospu çocuğu, dedi Pedro'ya, seni de şikayet edeceğim.

Pedro bir şey söylemeden, düşmanca baktı ona.

— Şikayet mikayet etmeyeceksin, dedi Socks. Burayı açık tutabilmek için yeterince dertle uğraşıyoruz. Bir daha da kiminle ilişki kurduğuna dikkat et.

— Kimseyle ilişki kurduğum yok, diye cevap verdi Rocky.

— Bırak palavrayı şunu dipteki kapıdan götürün, dedi Socks doktora.

— Hadi Rocky, dedi doktor.

Kolunu saran geçici pansıman şimdiden kıpkırmızı kesilmişti. Doktor Rocky'nin ceketini omuzuna attı ve çıkıp gittiler.

— Maratonun canına okumanın yolunu arıyorsun, dedi Socks bütün dikkatini Pedro'ya yönelterek. Ona saldırmak için maratonun sonunu bekleyemez miydin?

— Gırtlağını kesmek istiyordum, dedi Pedro her hecenin üstüne basarak, sakin sakin. Nişanlımı baştan çıkardı.

— Burada nişanlını baştan çıkarması için insanın sihirbaz olması gerekir. Herhangi birini baştan çıkaracak yer yok.

— Ben bir yer biliyorum, dedim.

Rollo Peters koğuşun içinde ilerledi.

— Çocuklar, şu sıra uyumanız gerekirdi. Rocky nerede? diye ekledi bakışıyla onu arayarak.

— Doktor Rocky'yi hastaneye götürdü, dedi Socks ona. Seyirciler ne alemde?

— Sakinleştiler. Bir müzikhol numarası üzerinde çalışıldığını söyledim onlara. Ne oldu Rocky'ye?

— Önemli değil, dedi Socks. Şu zeytinyağlı marul salatasına kolunu kaptırıyordu az kaldı, o kadar.

Pedro'nun bıçağını ona uzattı.

— Al şunu, yok et. Rocky'nin durumu anlaşılana kadar da mikrofon başından ayrılma.

Pedro ayağa kalktı.

— Bu işin seyirciler karşısında olmasına gerçekten çok üzgünüm, dedi. Özür dilerim. Atılgan bir yaradılışım var.

— Neyse! Daha da kötüsü olabilirdi, dedi Socks. Akşam, ağız ağıza dolu bir salonda da başımıza gelebilirdi. Kafan nasıl?

— Acıyor, diye cevap verdi Pedro. Böyle şeyler olduğu için gerçekten çok üzgünüm. Bin doları kazanmak istiyordum...

— Kazanabilmen için bir fırsat daha var, dedi Socks..

— Nasıl? Yarışma dışı edilmedim mi? Bana öfkeli değil misiniz?

— Sana öfkeli değilim, dedi Socks deri sopasını cebine indirerek.

EYALETİ CEZAEVI MÜDÜRÜNE TESLIMINIZE ...

O N

Geçen saat sayısı : 783
Kalan çift sayısı : 26

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky, yarıştan önce sekiz gece sonra burada bir düğün yapılacağını sizlere bildirmekle yönetmenlik beni görevlendirdi. Gerçek bir düğün, yasalara uygun, burada, pistte, 71 numaralı çift Lee Lowell ile Mary Hawley'in düğünü. Ne güzel bir çift meydana getirdiğinizi görmeleri için yaklaşın, Lee ve Mary...

Lee ile Mary, sırtlarında yarış giysileriyle, alkışlara eğilerek karşılık verip salonun ortasına yürüdüler.

— ... Tabii düğün gününe kadar elenmemeleri şartıyla, diye devam etti Rocky. Her neyse, elen-

meyeceklerini dileyelim. Bu düğün size seçkin eğlentilerden başka şey sunmama dileğindeki müessesemizin amacına uygundur...

Mrs. Layden kazağımın kolundan çekti.

— Rocky'nin koluna ne oldu? diye fısıldadı.

Rocky'nin başına bir kaza geldiğinin farkına varılıyordu. Sağ kolu her zamanki gibi ceketinin içindeydi, ama sol kolu boynuna asılmıştı. Bu yanda ceketi omuzuna atılmıştı yalnız.

— Çıktı, dedim.

— Topu topu dokuz dikiş attılar koluna, dedi Gloria alçak sesle.

— Bu yüzden mi dün gece ortada görünmedi? dedi Mrs. Layden alçak sesle.

— Evet efendim.

— Düştü mü?

— Sanırım öyle efendim.

— ... beyaz perdemizin güzel yıldızlarından Mary Brian'ı tanıtıyoruz. Seyircilerimizi selamlar mısınız Miss Brian?

Miss Brian selam verdi, seyirciler alkışladılar.

— ... ve önde gelen komedyenlerimizden Mr. Charley Chase..

Charley Chase localardan birindeki yerinden kalkıp selam verdiğinde yeniden alkış sesleri duyuldu.

— Bu tanıtmalardan nefret ediyorum, dedi Gloria.

— Seni tanıtsalar bu işi çok beğenirdin ama, değil mi?

— Başarılar... dedi Mrs. Layden sahneye doğru uzaklaştığımızda.

— Bütün bu işlerden bıktım, dedi Gloria. Sinema yıldızlarını görmekten, durup dinlenmeden aynı şeyi yapmaktan bıktım...

— Bazı anlar insan sana rasladığına pişman oluyor, dedim. Böyle bir şey söylediğim için üzgünüm ama gerçek bu. Seni tanımadan önce karamsar kişilerle dostluk etmenin ne olduğunu bilmezdim.

Diğer çiftlerle birlikte çıkış çizgisinin ardına yığıldık.

— Yaşamaktan bezdim, ölmekten de korkuyorum (*), dedi Gloria.

Onu işiten James Bates :

— Bana bak, dedi, iyi bir şarkı olur bu. Doklarda çalışan, yaşamaktan bezmiş ve ölmekten korkan yaşlı zenciyle ilgili bir şarkı besteleyebilirsin. Pamuk balyaları taşır, Missisipi'yle ilgili bir şarkı söyler. Hem bu şarkıya OLD MAN RiVER adını da verebilirsin.

Gloria üstün bir havayla burnunu dikip bakışıyla Bates'i kurşunladı.

— Hey! Şuraya bakın! diye bağırdı Rocky sahnenin yakınına gelen Mrs. Layden'e. Bayanlar ve baylar, dedi mikrofonda, sizlere maraton meraklılarının dünya birincisini, bu yarışmanın başından beri tek gece kaçırmayan hanım seyircimizi tanıtmak istiyorum. Sizlere Mrs. Layden'i tanıtıyorum, yönetmenliğimiz kendisine mevsimlik bedava giriş kartı veriyor. Her zaman geçerli bir giriş kartı... Mrs. Layden'i alkışlayalım bayanlar ve baylar. Siz de Mrs. Layden. seyircilerimizi selamlar mısınız lütfen?

Mrs. Layden, iyiden iyiye şaşırmış, ne demesi ya da ne yapması gerektiğini kestiremeden bir an durakladı. Ama seyirciler kendisini alkışladıklarından, beceriksizce selam verip iki üç adım ilerledi. Bu ola-

(*) Ünlü zenci şarkıcı OLD NAN RİVER'in sözleri: İm tired ot living, and fraid of dying...

yın hayatın en büyük sürprizlerinden olduğu anlaşılıyordu.

— Şu sıra salonumuzda bulunan bütün dans yarışması meraklıları kendisini iyi tanırlar, diye devam etti Rocky. Her akşamki yarışta hakemlik yapar, o olmasa gece yarışlarımızın sonu geldi demektir. Dans maratonu hakkında ne düşünüyorsunuz Mrs. Layden? diye sordu çömelip mikrofonu yaşlı kadına uzatarak.

— Nefret ediyor, dedi Gloria alçak sesle. Yeryüzünün bütün altınını dökseler bir tekini görmeye gelmez, aşağının bayağısı herif sen de!

— Çok hoşlanıyorum, diye cevap verdi Mrs. Layden.

O kadar heyecanlıydı ki bu sözleri güçlükle söyleyebiliyordu.

— Yarışmaya katılan çiftlerden hangisini tutuyorsunuz Mrs. Layden?

— Tuttuğum 22 numaralı Robert Syberten ve Gloria Beattie çifti.

— Mrs. Layden'in tuttuğu çift, Jonathan Biralarının -hiç şişmanlatmayan bira- bakımını üzerine aldığı 22 numaralı çift. Öyleyse kazanmalarını yürekten diliyoruz Mrs. Layden?

— Evet. Daha genç olsam ben de maratona katılırdım.

— Mükemmel, çok çok teşekkürler Mrs. Layden, dedi Rocky. Çok iyi, şimdi sizlere mevsimlik bir giriş kartı sunuyorum, yönetmenliğimizin bir armağanıdır bu. Ne zaman isterseniz, para ödemeden maratonu izleyebilirsiniz.

Mrs. Layden kartı aldı. Minnet ve heyecan yükü altında öylesine ezilmişti ki gülüyor, ağlıyor, aynı zamanda da başını sallıyordu.

— Hayatının bir büyük günü daha, dedi Gloria alaylı alaylı.

— Kapa çeneni! dedim.

— Mükemmel! Hakemler hazır mı? diye sordu Rocky yerinden kalkarak.

— Hepsi hazır, diye cevap verdi Rollo Mrs. Layden'i hakemlere ayrılan koltuklar arasındaki yerine götürürken.

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky, içinizden bir çoğu yarışla ilgili ayrıntıları ve yarış kurallarını biliyor. Ama bu tür bir yarışı ilk kez izleyenler için, olup bitenleri anlamalarına yardım edecek bazı açıklamalarda bulunacağım. Gençler pist çevresinde on beş dakika süreyle dönüyorlar, delikanlılar önce topuklarını sonra ayak uçlarını yere basarak yürürken kızlar yanları başında ister koşuyor ister hızlı yürüyorlar. Her hangi bir nedenle içlerinden biri bakım yerine giderse - bakım yeri pistin ortasında yatakların bulunduğu boşluktur - evet, içlerinden biri ortadaki bakım yerine gitmek zorunda kalırsa yarışa devam eden arkadaşının bir yerine iki kere dönmesi gerekecek. Anlaşıldı mı?

— Traşı kes de yarışı başlat! diye haykırdı seyirciler arasından biri.

— Hemşireler ve bakıcılar yerlerinde mi? Doktor hazır mı? Mükemmel!

Eğildi ve başlama atışını yapacak tabancayı Rollo'ya uzattı.

— Bu delikanlıların başlama işaretini vermek lütfunda bulunur musunuz Miss Delmas? diye sordu Rocky mikrofonda. Bayanlar ve baylar, Miss Delmas Hollywood'un ünlü bir romancısıdır.

Rollo tabancayı aldı ve Miss Delmas'a götürdü.

— Dikkat, sıkı durun bayanlar ve baylar, diye

bağırdı Rocky. Dikkat, orkestra... başlamaya hazırlanın! Ne zaman isterseniz Miss Delmas, ateş edebilirsiniz.

Miss Delmas tabancayı patlattı ve biz yarışa başladık.

Gloria ve ben, yarış atlarının öne geçmelerine aldırmadık. Öne geçmek için en ufak çaba harcamıyorduk. Bizim yöntemimiz belirli bir uyum sağlayıp sonuna kadar yarışı aynı şekilde götürmekti. Bu gece prim de yoktu. Prim olsa bile bizim için bir şey değişmezdi ya...

Büyük heyecanlara meraklı seyirciler alkışlıyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı ama bu akşam heveslerı kursaklarında kaldı. Kızlardan birinin, Ruby Bates'in yalnız iki tur için bakım merkezine gitmek zorunda kalışı dışında önemli bir olay olmadı. Haftalardan beri de ilk kez yarışın sonunda kimse yere yuvarlanmadı.

Ama beni korkutan bir şey olmuştu. Gloria her zamankinden uzunca bir süre ve şimdiye kadar onda raslamadığım bir güçle kemerime asılmıştı. Yarışın son beş dakikası Gloria'da bir damla enerji kalmamıştı sanki. Bir bakıma pistte onu sürüklemiştim. Az kaldı eleniyorduk sanıyorum.

(Gerçekten elenmekten kıl payı kurtulmuştuk. O akşam, daha sonra Mrs. Layden bizleri denetleyen hakemle konuştuğunu bana anlattı. Elenen çiftten ancak iki tur fazla yapabilmiştik. Bu olay beni dondurdu. O andan sonra da benimsediğim yöntemi bir yana bırakıp arayı açmaya karar verdim.)

Kaybedenler 16 numaralı çift Basil Gerard ve Geneva Tomkin'di. Doğrudan eleniyorlardı. Geneva'

nın bu işin bitmesine sevindiğini biliyordum. Balıkçılık yapan ve yarışmanın ilk haftası tanıdığı kaptanla evlenebilecekti artık.

Hepimiz karnımızı doyurmakla meşgulken Geneva piste döndü. Sırtına bir elbise geçirmişti, elinde küçük bir bavul tutuyordu.

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky mikrofonda. İşte bu gece elenen, yürekli ve çok sevimli bir yarışmacı hanım. Çok tatlı değil mi? Kendisini alkışlayalım bayanlar ve baylar.

Herkes alkışladı, Geneva da sahneye doğru yürüyerek sağa sola selam verdi.

— İşte sporcu ruhunun güzel bir örneği bayanlar ve baylar. Amansız bir çekişmeyle devam eden yarışmayı arkadaşıyla birlikte kaybetti, yine de yüzünde gülümsemesi eksik değil. Sizlere küçük bir sır vereceğim, bayanlar ve baylar.

Yüzünü mikrofonun iyice yakınına getirdi, bütün salonda çınlayan bir fısıltıyla :

— Geneva Tomkin âşık, evlenecek, dedi. Evet, bayanlar ve baylar, bu kırk yıllık dans maratonu benzerlerine ancak romanlarda rasladığımız sevgililerin son sığınağıdır. Çünkü Geneva burada, müessesemizde tanıdığı bir adamla evleniyor. Kendisi salonda mı Geneva? Burada mı?

Geneva başıyla takdimciyi doğruladı.

— Nerede bu talihli erkek? diye sordu Rocky. Nereye gizleniyor? Ayağa kalkın kaptan, gelip selamlayın seyircilerimizi.

Herkes boynunu uzattıkça uzatıyor, dört yanda kaptanı arıyordu.

— İşte! diye bağırdı Rocky salonun öbür ucunu gösterip.

Bir adam locasının önündeki korkuluğu aşmış,

pistte Geneva'ya doğru ilerliyordu. Denizcilere özgü bir yürüyüşü vardı.

Mikrofonu yuvasından çıkaran Rocky :

— Bir şeyler söyleyiverin kaptan, dedi.

— Geneva'ya ilk görüşümde âşık oldum, dedi kaptan seyircilere, bir kaç gün sonra da maratona koşverip benimle evlenmesini istedim. Arkadaşını yarı yolda bırakmak istemediğini söyleyip bana hayır dedi. Artık bana da bir tek yapacak şey kalıyordu : Beklemek. Şimdi yarışma dışı kaldığı için sevinçliyim, bir an önce balayında olmak istiyorum...

Seyirciler sevinçten uluyorlardı. Rocky mikrofonu yerine taktı.

— Haydi, evlenecek küçük hanım için bir para yağmuru bekliyoruz, bayanlar ve baylar.

Denizci mikrofonun ayağını yakaladı, bir çekiştе mikrofonu ağzına götürdü.

— Boşuna zahmet etmeyin dostlar, dedi, yardımın gereği yok. Karımın ihtiyaçlarını bol bol karşılayabileceğimi sanıyorum.

— Popeye'ın (*) ta kendisi, dedi Gloria.

Para yağmuru olmadı. Yerde bir tek bozukluk tıngırdamadı.

— Ne kadar alçakgönüllü olduğunu görüyorsunuz, dedi Rocky. Şimdi balık avında çalıştırılan, dört direkli PACIFIC-QUEEN gemisinin kaptanı olduğunu söylersem boşboğazlık etmiş olmam sanıyorum. Gemi mendireğin üç mil açığında demirlidir. Sabahtan akşama kadar, günün her saatinde deniz taksileriyle gemiye gidilebilir. Aranızda, açık denizde balık avını seven varsa kaptanla çıkmalarını salık veririm bayanlar ve baylar.

(*) Popeye: Bizde «Temel Kaptan» adıyla bilinen resimli roman kahramanı.

— Öpsene sevgilini yarma! diye haykırdı seyircilerden biri.

Kaptan Geneva'yı öptü, sonra salondakilerin haykırışları ve alkışları arasında pistin dışına sürükledi.

— Dans maratonunun düzenlediği ikinci düğün bu, dedi Rocky. Gelecek hafta 71 numaralı çift Lee Lowell ve Mary Hawley'in büyük bir törenle gözlerinizin önünde evleneceklerini unutmayın. Başlayabilirsiniz, dedi orkestraya.

Basil Gerard giyimli olarak koğuştan çıktı ve müessese hesabına son yemeği yemek için masaya geldi.

Rocky bacaklarını boşlukta sallandırıp sahnenin kıyısına oturdu.

— Kahveme dikkat, dedi Gloria.

— Peki peki, dedi Rocky fincanın yerini biraz değiştirerek. Verilen yiyeceği nasıl buluyorsunuz?

— İdare eder, cevabını verdim.

Orta yaşlı iki kadın bize doğru geliyordu. Onları birkaç kere, locaların birinde otururken görmüştüm.

— Müdür bey siz misiniz? diye sordu içlerinden biri Rocky'ye.

— Müdür sayılmam, diye cevap verdi Rocky, müdür yardımcısıyım. Istediğiniz nedir efendim?

— Adım Mrs. Highby, dedi kadın. Yanımdaki hanımefendi de Mrs. Witcher. Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?

— Benimle burada da özel olarak konuşabilirsiniz, dedi Rocky. Istediğiniz nedir?

— Biz başkan ve başkan yardımcısı olarak...

— Ne oluyor, diye sordu ardımdan seğirten Socks Donald.

— işte müdür bey, dedi Rocky rahat bir soluk alarak.

Kadınlar Socks'a baktılar.

— Hanımefendinin adı Mrs. Vitcher, ben de Highby'yim, dedi yine kadın. Halkın ahlakını yükseltme amacıyla çalışan Anneler Derneğinin başkan ve ikinci başkanıyız...

— Oh, oh! dedi Gloria alçak sesle.

— Sonra? dedi Socks.

— Size bildirmek istediğimiz bir karar aldık, dedi Mrs. Highby Socks'un eline bir kağıt tutuşturarak.

— Bunun anlamı nedir? diye sordu Socks.

— Sadece şu, dedi Mrs. Highby. Halkın ahlakını yükseltme amacıyla çalışan derneğimiz düzenlediğiniz yarışmanın durdurulması gerektiğine karar verdi.

— Bir dakika müsaade edin, dedi Socks. Gidelim de şu işi çalışma odamda konuşalım.

Mrs. Highby Mrs. Witcher'e baktı, o da başını salladı.

— Peki, dedi Mrs. Highby.

— Sizler de gelin çocuklar, sen de Rocky, dedi Socks. Hey küçük hanım! diye seslendi hemşireye, şu fincanlarla tabakları kaldırıverin.

Kadınlara gülümsedi.

— Görüyorsunuz, dedi, güç harcamayı gerektiren en ufak hareketi yaptırmıyoruz bu çocuklara. Şurädan efendim.

Topluluğun başına geçti ve bizi sahne boyunca, binanın bir köşesindeki çalışma odasına götürdü. Yürürken Gloria sendeler gibi yaptı, bütün ağırlığıyla Mrs. Highby'nin üstüne yıkılarak iki eliyle başına yapıştı.

— Özür dilerim, çok üzgünüm, dedi Gloria ye-

re bakıp neye takıldığını anlamak için.

Mrs. Highby dişlerini gevşetmedi. Bakışıyla Gloria'yı kurşunlayıp şapkasını düzeltmeye koyuldu. Gloria, Mrs. Highby'nin arkasından göz kırparak dirseğiyle beni dürttü.

Çalışma odası eskiden binanın girişi olarak kullanılmıştı. Gloria ile maratona katılmak üzere kaydımızı yaptırmaya geldiğimizden bu yana pek değişmediğini farkettim. Yalnız fazladan Socks'un duvara iğnelediği iki çıplak kadın fotoğrafı vardı içerde. Mrs. Highby ile Mrs. Witcher bu resimleri anında farkettiler, anlamlı anlamlı bakıştılar.

— Oturun lütfen, dedi Socks. Size ne gibi bir yardımımız dokunabilir?

— Halkın ahlakını yükseltme amacıyla çalışan Anneler Derneği yarışmanızın durdurulması gerektiği görüşünde, dedi Mrs. Highby. Bu yarışmanın aşağılık ve küçültücü, toplum üzerinde zararlı etki yapan bir şey olduğu sonucuna vardık. Müessesenizi kapatmaya karar verdik.

— Kapatmaya mı? dedi Socks kaşlarını çatarak.

— Hem de şimdi. Karşı gelirseniz Belediye Meclisine başvuracağız. Bu yarışma iğrenç ve küçültücüdür.

— Çok yanılıyorsunuz efendim, dedi Socks. Bu yarışmanın küçültücü bir yanı yok. Tam tersine, bu gençlerin hepsi yarışmadan çok memnun. Yarışmanın başından bu yana kilo bile aldılar.

— Yarışmaya katılanlar arasında doğum yapmak üzere bulunan bir genç kadın var, dedi Mrs. Highby, Ruby Bates adında biri. Çocuğu doğmak üzereyken bu kadını bütün gün yürütmek ve koşturmak cinayettir. Üstelik, bu uygunsuz kılıkta herkese teşhirl iğrenç bir görüntü.

— Saygıdeğer hanımefendiler, meseleyi bu açıdan incelemediğimi itiraf ederim, dedi Socks. Ruby'nin ne yaptığını bilecek durumda olduğunu düşündüm hep, görünüşüne de hiç dikkat etmedim. Ama sizi anlıyorum. Kendisini yarışma dışı bırakmamızı istiyor musunuz?

— Kesinlikle, dedi Mrs. Highby.

Mrs. Witcher de başıyla aynı görüşü benimsediğini belirtti.

— Peki efendim, dedi Socks. Nasıl isterseniz. Mankafa değilim. Hastane masraflarını bile ödeyeceğim. Bana bundan söz ettiğiniz için size teşekkür ederim. Hemen durumla ilgileneceğim.

— Bu kadarla bitmiyor, diye devam etti Mrs. Highby. Gelecek hafta burada bir düğün yapmak niyetinde misiniz, yoksa bu müşteri çekmek için düzenlenmiş bir reklam oyunu mu?

— Hayatım boyunca sahtekarlık yapmış değilim, dedi Socks. Evlenme yasalara uygun olacak. Müşterilerimi hiç kandırmadım, şimdiden sonra kandırmaya başlamak niyetinde değilim. İş yaptığım kişilere ne biçim adam olduğumu sorabilirsiniz.

— Ününüzü biliyoruz, dedi Mrs. Highby. Bunu dikkate alsak bile, dinimizin böylesine çiğnenmesini desteklemek niyetinde olduğunuza inanamıyorum.

— Evlenecek olan gençler birbirlerini delice seviyorlar, dedi Rocky.

— Bu maskaralığa göz yumacak değiliz, dedi Mrs. Highby. Yarışmayı hemen durdurmanızı istiyoruz.

— Kapıları kaparsa bütün bu gençler ne olacak? diye sordu Gloria. Sokakta kalacak hepsi.

— Bu tür şeyleri haklı göstermeye çalışmayın

kızım, dedi Mrs. Highby. Sadece ve sadece ahlaksızlık bu. Bu yarışma sabıkalıların buluşma yeri. Yarışmacılarınızdan biri - o Chicago'lu İtalyan - cezaevi kaçkını bir katilden başka şey değildi.

— Ama hanımlar, bütün bunlardan da beni sorumlu tutamazsınız ya? dedi Socks.

— Sizi yanılgıya düşüren de bu. Kentimizin temiz kalmasını istediğimizden, ödevimiz onu böylesine zararlı etkilerden korumak olduğu için buradayız...

— Yardımcılarımla bu işi tartışmak üzere bir dakika dışarı çıkmamıza izin verir misiniz? diye sordu Socks. Belki ne yapılabileceğini kararlaştırırız...

— Peki, dedi Mrs. Highby.

— Sizin çocuklarınız var mı? diye sordu Gloria kapı kapandığında.

— Reşit olmuş kızlarımız var, diye cevap verdi Mrs. Highby.

— Bu gece nerede olduklarını, ya da ne yaptıklarını biliyor musunuz?

Kadınların ikisi de cevap vermedi.

— Belki size bir fikir verebilirim, dedi Gloria. Siz, soylu niyetlerle tanımadığınız kişiler karşısında ödevinizi yaparken kızlarınız belki de herhangi birinin yanında kafayı çekiyorlardır.

Mrs. Highby ile Mrs. Witcher birlikte irkildiler.

— Başkalarının davranışlarını düzeltmek isteyen kişilerin kızları genellikle böyle işler yaparlar. Er ya da geç bu yoldan geçerler, başlarına bir çocuk belası açmayacak kadar bile akıllı değillerdir. Erdem ve saflık konusundaki lanet olasıca öğütlerinizle onları evlerinizden kaçırırsınız, bilmeleri gereken şeyleri onlara öğretme zamanı bulamayacak kadar bur-

nunuzu başkalarının işlerine sokmakla meşgulsünüzdür.

Yüzü kızarmaya başlayan Mrs. Highby :

— Şu terbiyesizliğe bakın! diye bağırdı.

— Gloria! dedim.

— Siz ve sizin gibilere birinin gerçekleri söylemesinin zamanı çoktan gelmiş, dedi Gloria yer değiştirip dışarı çıkmalarını engellemek istercesine kapıya yaslanarak. Bu işi en iyi yapacak durumda olanlardan biri de benim. Açık saçık kitaplar okumak, birbirlerine edepsiz hikayeler anlatmak için yatak odalarına kapanan ve başkalarının keyfini kaçırdıkça zevklenen kaltaklardansınız.

— Çekilin şu kapının önünden kızım, bırakın da dışarı çıkalım! diye haykırdı Mrs. Highby. Sizi dinlemek istemiyorum. Saygıdeğer bir kadınım ben. Din dersleri veriyorum.

— Sözümü bitirmeden yerimden bile kıpırdamam, dedi Gloria.

— Gloria!

— Bütün o ahlak dernekleriniz, batasıca kadın kulüpleriniz, diye devam etti bana hiç aldırmadan, yirmi yıldır yüzü gülmeyen ve başkalarını biraz olsun keyiflendirdiklerini gördükçe kuduran ihtiyar dedikoducularla, kilise tahtakurularıyla dolu... Neden sizin gibi pörsümüş derililer ara sıra boşalma yolunu aramazlar? Sizi rahatsız eden ve böyle yapan şey bu mu...

Mrs. Highby, vurmak istercesine kolunu kaldırıp Gloria'nın üzerine yürüdü.

— Hadisenize, vurun bana, dedi Gloria hiç kıpırdamadan. Vurun bana! Bir dokunun da dağıtıvereyim o pis suratınızı!

— Seni gidi pis kahpe! dedi öfkeyle kendinden geçen Mrs. Highby.

Kapı Gloria'yı iterek açıldı. Socks ile Rocky içeri girdiler.

— Bu... bu... dedi Mrs. Highby titreyen parmağıyla Gloria'yı gösterip.

— Bırakın kekelemeyi, dedi Gloria, söyleyin söyleyeceğinizi. Bu sözcüğü bal gibi de biliyorsunuz.

— Susalım, dedi Socks.

— Bayanlar, yardımcımla bütün isteklerinizi gözden geçirmeye karar verdik..

— Burayı hemen kapatmanızı istiyoruz, dedi Mrs. Highby. Yoksa yarından tezi yok Belediye Meclisine başvuracağız.

Ardında Mrs. Witcher'le kapıya doğru yürüdü.

— Kızım, dedi Mrs. Highby Gloria'ya, sizin bir rotah evinde bulunmanız gerekirdi!

— Bir kere bulundum, dedi Gloria. Orasını yöneten hanım da tıpkı sizler gibiydi. Seviciydi...

Son bir hıçkırığı tutmaya çalışan Mrs. Highby, ardında Mrs. Witcher'le çıktı gitti.

Gloria kapıyı ardından vurdu, sonra bir koltuğa çöktü ve hıçkırmaya koyuldu. Elleriyle yüzünü kapadı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama çabası boşunaydı. Hıçkırıklarla sarsılarak, belden yukarısının denetimini hepten yitirmiş gibi, ağır ağır öne eğildi, iki büklüm oldu. Uzun süre odada Gloria'nın hıçkırıklarından ve açık pencereden işitilen Okyanusun hışırtısından başka ses duyulmadı.

Sonra Socks ilerledi ve elini tatlılıkla Gloria'nın başına koydu.

— Hadi yavrum, ağlama, hadi, dedi.

— Bütün olup bitenleri kendine sakla, dedi Rocky bana. Diğerlerine bir şey söyleme.

— Merak etme, dedim. · Müesseseyi kapatmak gerektiği anlamına mı geliyor bu?

— Sanmıyorum, dedi Socks. Sadece yedirecek biri bulmak gerektiği anlamına geliyor. Yarın avukatımla konuşacağım. Bu arada Ruby'ye haber ver Rocky. Yarışmadan çekilmesi gerekiyor. Onun yüzünden başımıza ekşiyen yığınla karı var.

Kapıdan yana baktı.

— Bu işe nereden bulaştım, dedi.

... BIN DOKUZ YÜZ OTUZ BEŞ YILI EYLÜL AYININ ON DOKUZUNCU GÜNÜ...

atları da vururlar

Geçen saat sayısı : 855
Kalan çift sayısı : 21

DANS MARATONU ÇEVRESİNDE KIYAMET KOPUYOR

Belediye Meclisi Maratonu Hemen Durdurmazsa Anneler Derneği Büyük Bir Açık Hava Toplantısı Düzenlemekle Tehdit Ediyor

Iki gün süren tartışmalardan sonra

Halkın ahlakını yükseltmek amacıyla çalışan Anneler Derneği, dans maratonuna karşı mücadeleyi bugün de sürdürdü, Belediye Meclisi yarışmayı durdurmazsa yurttaşlardan yardım istemek tehdidin-

de bulundu. Maraton, sayfiye şehirlerimizin birinde otuz altı gündür aralıksız devam ediyor.

Anneler Derneği Başkan ve 2. Başkanı Mrs. J. Franklin Highby ile Mrs. William Wallace Witcher bugün öğleden sonra da Belediye Meclisinin karşısına çıkarak maratonun sürdürülmesini protesto ettiler. Alınacak tedbirlerin anlaşılması için Belediye baş hukuk danışmanının kanun metinlerini derinlemesine incelemekte olduğu Belediye Meclisi tarafından kendilerine bildirildi.

«Kanunun ne dediğini bilmeden herhangi bir tedbir almamız imkansızdır, dedi Belediye Meclisi Başkanı Michael Bailey. Şimdiye kadar bu olaya uygulayabileceğimiz bir kanun maddesi bulmayı başaramadık. Ama belediye avukatı bütün tüzükleri incelemektedir.»

— Kentimizi bir felaket tehdit etse Belediye Meclisi yine düşünecek mi? diye karşılık verdi Mrs. Highby. Tabii ki hayır. Bu tür olaylarda uygulanacak kanun metni yoksa, özel bir kararname çıkarılsın. Dans maratonu büyük bir felakettir, iğrenç ve küçültücüdür. Maratonun yapıldığı salonda sabıkalıların buluştuğu, gangsterlerle ünlü canilere yataklık eden bir de bar vardır. Herhalde buranın, çocukların gidebileceği bir yer olduğunu söylemeye kimse cesaret edemez...

Gazeteyi Mrs. Layden'e iade ettim.

— Mr. Donald'ın avukatı kendisine, Belediye Meclisi'nin bir şey yapamayacağını söyledi, dedim.

— Pek bir şey farketmez, dedi Mrs. Layden. Bu kadınlar müesseseyi kapatmayı kafalarına koymuşlar. Kanunun yardımı olsa da olmasa da bunu yapacaklar.

— Dans maratonunda ne kötülük var anlamıyo-

rum, dedim. Ama bar konusunda haklılar. Palmarium'da bir sürü şüpheli herif gördüm... Burasını kapatmak için ne kadar zaman ihtiyaçları olur dersiniz?

— Bilmem, cevabını verdi Mrs. Layden. Ama kapatacaklar. O zaman ne yapacaksınız?

— Yapacağım ilk şey mümkün olduğu kadar uzun süre güneşte oturmaktı, dedim. Eskiden yağmura bayılır, güneşten nefret ederdim. Şimdi tam tersi. Burası pek güneşli değil...

— Ama sonra, daha sonra ne yapacaksınız?

— Herhangi bir şey düşünmedim, dedim.

— Anlıyorum... dedi. Gloria nerede?

— Yarış giysisini giymekle meşgul. Şimdi burada olur.

— Güçten düşmeye başladı, siz de aynı kanıda değil misiniz? Doktor, günde bir kaç kere kalbini dinlemek zorunda olduğunu söylüyor...

— Bunun hiç önemi yok. Doktor bütün yarışmacılara aynı şekilde bakıyor. Gloria çok iyi durumda...

Gloria pek iyi durumda değil, bunu da biliyordum. Geceki yarışmalarda büyük güçlük çekiyorduk. Önceki iki gece elenmekten nasıl kurtulduğumuzu bir türlü anlıyamıyordum. İki yarış süresince Gloria'nın bakım yerinden çıkmasıyla en az on iki kere geri dönmesi bir oluyordu. Yine de, doktorun günde altı yedi kere kalbine baktığı gerekçesiyle bir sonuca varmaktan kaçındım. Bir göğüs ve sırt dinleme aracıyla hastalığını asla anlıyamıyacağını biliyordum...

— Buraya doğru eğilin Robert, dedi Mrs. Layden.

Beni ilk kez adımla çağırıyordu, biraz rahatsız

olmuştum.

Kimsenin hareketsiz durup, yarışma yönetmeliğini çiğnediğimi iddia etmemesi için olduğum yerde hareket ederek korkuluğun üzerinden eğildim. Salon tıklım tıklım, ağzına kadar doluydu.

— Dostunuz olduğumu biliyorsunuz değil mi? diye sordu Mrs. Layden.

— Evet efendim, biliyorum...

— Size yardım eden müesseseyi de benim bulduğumu biliyorsunuz değil mi?

— Evet hanımefendi, biliyorum.

— Bana güveniniz var mı, yok mu?

— Evet efendim, size güvenim var.

— Robert... Gloria size yarayacak kızlardan değil.

Ardından geleceği düşünerek cevap vermedim. Mrs. Layden'in bana niçin bu kadar ilgi gösterdiğini hiç anlıyamamıştım, meğer ki... Ama bu da mümkün değildi. Ninem olacak kadar yaşlıydı.

— Hiç bir zaman beş para etmeyecek, diye devam etti Mrs. Layden. Kötü ve zararlı bir yaratık, hayatınızı mahvedecek. Mahvolmuş bir yaşantınız olsun istemezsiniz değil mi?

— Hayatımı mahvetmeyecek, dedim.

— Bu iş bittikten sonra onu görmeyeceğinize söz verin.

— Onunla evlenmek, ya da bu tür bir şey yapmak niyetlisi değilim. Gloria kötü kız değil. Yalnız cesaretini yitirdiği anlar oluyor...

— Cesaretini yitirdiği mitirdiği yok, Gloria'da yaşama sevinci kalmamış. Herkesten nefret ediyor. Acımasız ve tehlikeli...

— Gloria hakkındaki görüşünüzün böyle olduğunu bilmiyordum, Mrs. Layden...

— Ben yaşlı bir kadınım, dedi. Çok, çok yaşlı bir kadınım. Ne söylediğimi de bilirim. Bu iş bitfiğinde... Robert, dedi birden, sandığınız kadar yoksul değilim. Görünüşüm yoksul, ama hiç yoksul değilim, zenginim ben. Çok zenginim. Çok da garip meraklarım vardır. Buradan çıktığınızda...

— Merhaba! dedi Gloria nereden çıktığı anlaşılamadan.

— Merhaba! diye karşılık verdi Mrs. Layden.

— Ne oluyor? diye sordu Gloria heyecanla. Sizi rahatsız mı ettim?

— Bizi hiç de rahatsız etmedin, dedim.

Mrs. Layden gazeteyi açtı ve okumaya koyuldu. Gloria ile birlikte sahneye doğru yürüdük.

— Benim hakkımda neler söylüyordu? diye sordu Gloria.

— Hiç, dedim. Sadece maratonun bitişinden söz ediyorduk...

— Başka şeyden söz ediyordunuz, peki. Neden öyleyse ben gelince istiridye gibi kapadı ağzını.

— Neler de çıkarıyorsun..., dedim.

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky mikrofonda. Ya da gazeteleri okuduktan sonra «salaklar, kardeşlerim» demem gerekiyor.

Büyük bir kahkaha salonu dolaştı, kalabalık ne demek istediğini biliyordu.

— Dans maratonunun her zamanki gibi aksaksız devam ettiğini görebilirsiniz, dedi Rocky. Bir tek yarışmacıdan - maratonu kazanandan - başkası kalmayana dek devam edecektir. Bu akşam yarışmamıza geldiğiniz için hepinize teşekkür eder yarın akşam kaçırmaya hakkınız olmayan müthiş bir eğlenti düzenlediğimizi hatırlatmak isterim. 71 numaralı Lee Lowell ve Mary Hawley'in düğünü bu.

Gözlerinizin önünde evlenecekler. Nikahı şehrimizde çok iyi tanınan bir din adamı kıyacak. Yerlerinizi ayırtmadınızsa bu işi hemen yapsanız iyi olur. Şimdi, yarış başlamadan önce, izin verirseniz size ünlü kişilerimizden birini tanıtacağım.

Bir kağıt parçasına göz attı.

— Bayanlar ve baylar, bu gece seçkin müşterilerimiz arasında beyaz perdenin büyük bir oyuncusunu, yürekler yakan William Boyd'u görmekle şeref duyuyoruz. Kendilerini selamlar mısınız lütfen Mr. Boyd.

Bill Boyd yerinden kalktı ve seyircilerin alkışları arasında selam verdi.

— Şimdi de beyaz perde ve sahnelerimizin bir diğer yıldızı, Ken Murray. Mr. Murray ünlü kişilerden oluşan grubunu da birlikte getirmiş. Buraya kadar teşrif edip dostlarını bizlere tanıtmak lütfunda bulunur mu acaba?

Seyirciler alkıştan ortalığı kırıp geçirdiler. Murray durakladı, sonunda korkuluğu aşıp sahneye çıktı.

— Evet bayanlar ve baylar, dedi mikrofonu kapıp. Önce genç bir yıldız, Miss Anita Louise.

Miss Louise yerinden kalktı.

— Şimdi de Miss Jenne Clyde.

Miss Clyde yerinden kalktı.

— Miss Sue Carol.

Miss Carol yerinden kalktı.

— Tim Brown.

Tim Brown yerinden kalktı.

— Thornton Freeland.

Thornton Freeland yerinden kalktı.

— İşte bu kadar bayanlar ve baylar.

Murray, Rocky'nin elini sıktı ve dostlarının yanına döndü.

— Bayanlar ve baylar, diye başladı Rocky.

— Şurada tanıtmadığı ünlü bir rejisör var, dedim Gloria'ya. Frank Borzage. Gidip kendisiyle konuşalım.

— Onunla konuşup ne yapacağız? dedi Gloria.

— Kendisi rejisör, diyorum sana. Sinemada rol almana yardım edebilir...

— Sinema bana vızgeliyor, dedi Gloria. Ölmüş olmayı isterdim.

— Ben gidiyorum öyleyse, dedim.

Localaların önünden geçerek kayıtsızlıkla pistte ilerliyordum ama müthiş de bir korku vardı içimde. Iki üç kere cesaretimi yitirir gibi oldum, geri dönmeye kalktım.

«Onunla konuşmaya değer, diyordum kendi kendime. Dünyanın en iyi rejisörlerinden biri. Bir gün onun kadar ünlü olacak ve kendisine bu geceyi hatırlatacağım...»

— Iyi geceler Mr. Borzage, dedim.

— Iyi geceler evlat, dedi. Bu akşam kazanacak mısın?

— Umarım... TEK GERÇEK ZAFER'i gördüm, çok beğendim, dedim.

— Hoşuna gittiğine sevindim.

— Ben de bir gün böyle olmak istiyorum. Sizin gibi, rejisör...

— Isteğinin gerçekleşmesini dilerim, dedi.

— Hoşça kalın.

Geri döndüm.

— Konuştuğum adam Frank Borzage'dı dedim Kid Kamm'a.

— Kim?..

— Kendisi büyük bir rejisördür.

— Ya! dedi Kid.

— Hadi bakalım, dedi Rocky. Hakemler hazır. Denetim kartları ellerinde mi Rollo? Hadi çocuklar...

Başlama çizgisine kadar ilerledik.

— Bu akşam gözüpeklik sözkonusu, dedim Gloria'ya. Dalga geçmenin sırası değil.

— Yerlerinize çocuklar, hadi, dedi Rollo. Hemşire ve bakıcılar hazır olsun. Siz de hazır olun bayanlar ve baylar. Orkestra da çalmaya hazırlansın...

Tabancayı kendisi patlattı.

Gloria ile, Kid Kamm ve Jackie Miller'in ardına kadar süzülerek ileri fırladık. Genellikle James ve Ruby Bates'in elde tuttuğu birincilik sırası şimdi onlara geçmişti. Ilk dönemeci alırken James ve Ruby'yi, şu sıra nerede olduklarını düşündüm. Onlar bulunmayınca yarışın keyfi kalmamıştı...

Ilk turun sonunda Mack Aston ve Bess Cartwright hızlanıp ikinciliği elimizden aldılar. Şimdiye kadar erişemediğim bir hızla ilerlemeye koyuldum. Bunun gerekli olduğunu biliyordum. Bütün acemiler elenmişti. Pistte kalanların hepsi bu işin ustalarıydı.

Altı, yedi tur süresince üçüncülüğü korudum, ama seyirci şamata etmeye ve bağırarak yeniden ikinciliğe geçmemizi istemeğe başladı. Bu işe girişmekten korkuyordum, çünkü hızlı bir çifti ancak dönemeçte ve müthiş bir güç harcama pahasına geçmek münkündü. O ana kadar Gloria iyi dayanmıştı, onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Kendi olanaklarıyla ilerleyebildiğini hissettiğim sürece kuşkum yoktu.

Sekiz dakikanın sonunda iyice terlemeye başladım. Kazağımı çıkardım ve bakıcılardan birine fır-

lattım. Gloria da aynı şeyi yaptı. Kızların çoğu şimdi kazaksızdı ve bütün salon haykırıyordu.

«Biri bizi zorlamazsa iyi durumdayız», dedim kendi kendime.

Tam o sırada saldırıya uğradık. Pedro Ortega ile Lilian Bacon, dönemeci dıştan alıp bizi geçmek üzere hızla yanımıza vardılar. Bir çifti geçmenin aşağı yukarı tek yoluydu bu, ama göründüğü kadar da kolay değildi. Düzlükte en az iki adım fazla atmak ve dönemeçte birden dönüvermek gerekiyordu. Neyse ki Gloria dengesini korumayı başardı, onu ileri doğru çektim ve sıramızı koruduk.

Kalabalığın soluduğunu işitiyor ve bunun, birinin sendelemekte olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Bir an sonra yere düşen gövdenin çıkardığı sesi duydum. Geri dönmedim, pistte yürümeye devam ettim. Bu tür olaylar beni heyecanlandırmaz olmuştu. Düzlüğe varıp bakabildiğimde düşenin Lee Lowell'in arkadaşı Mary Hawley olduğunu ve bakım yerine taşındığını gördüm. Hemşirelerle bakıcılar başına üşüşmüşlerdi, doktor da kalbini dinliyordu.

— Tek başına yarışan arkadaşınıza yol açın çocuklar, diye böğürdü Rocky.

Çekildim, Lee yanımdan geçti. Artık bizim bir turumuza karşılık iki tur yapması gerekiyordu. Bakım yerinin yanından geçerken kısaca bir göz attı; heyecan yüzünü kasıyordu. Acı çekmediğini, sadece arkadaşının yarışa devam edip etmeyeceğini düşündüğünü biliyordum... Tek başına tamamladığı dördüncü turun sonunda Mary kalktı ve ona katıldı.

Bana nemli bir havlu atması için hemşireye işaret ettim, sonraki turda hemşire havluyu boynuma sardı. Hemen ucunu dizlerimin arasına aldım.

— Dört dakika daha! diye haykırdı Rocky.

Yarış şimdiye kadar yapılanların en çetinlerinden biriydi. Kid ve Jackie deli gibi gidiyorlardı. Bu yürüyüş temposunu bozmadıkça bizim için bir tehlike bulunmadığını biliyordum, ama kimse arkadaşının ne zaman çökeceğini kestiremezdi. Belirli bir sınırın ötesinde insan hareket ettiğini bile farketmeden, kendiliğinden yol alıyordu. Az önce son hızla ilerlerken, bir dakika sonra sıfırı tüketebilirdi. Gloria için de korktuğum buydu... birden devriliverme-si. Sürüklenmeye başlıyordu yavaş yavaş...

Yorgunluğunu biraz olsun hafifletmek amacıyla hızımı belli belirsiz azaltıp «Yürü, yürü!» diye haykırdım ona içimden. Pedro ile Lilian da bu anı bekliyorlardı. Son hızla yanımızdan geçip üçüncülüğe yerleştiler. Hemen ardımızda etkileyici bir gümbürtü duydum, yarışmacı kalabalığının Gloria'nın arkasında olduğunu anladım. Artık en ufak üstünlüğüm kalmamıştı.

Bacağımı iyice kaldırdım. Ağırlığını öbür yana vermesi için Gloria'ya yapılmış bir işaretti bu. Sağ eliyle kemerime asılarak istediğimi yaptı.

«Tanrıya şükürler olsun!» dedim kendi kendime. İyi bir belirtiydi bu, Gloria'nın aklının başında olduğunu gösteriyordu...

— Yarışın bitimine bir dakika kaldı... dedi Rocky.

O andan sonra bütün gücümü ortaya koydum. Kid Kamm'la Jackie hızı biraz olsun kesmişler, böylece Mack-Bess ve Pedro-Lilian çiftlerini de yavaşlamak zorunda bırakmışlardı. Gloria ile ben onlarla diğerlerinin arasındaydık. Kötü bir durumdu bu. Ardımızdakilerden hiç birinin hızlanacak gücü bulamaması için kendi kendime dua ettim. Çünkü en ufak hız-

lanmayla Gloria'nın kesileceğini ve yere devrilivereceğini biliyordum. Ya şimdi biri düşerse...

Ardımda hissettiğim bu tehlikeyi uzaklaştırmak için bir adım, bir küçük adım ilerde kalmak amacıyla gücümün son zerreciklerini bile kullandım... derken yarışın sonunu bildiren patlama duyuldu. Gloria'yı tutmak için hemen döndüm, ama bayılmadı. Sendeledi, terden pırıl pırıl, umutsuzca solumaya çalışarak kollarımda buldum onu.

— Bir hemşire ister misiniz? diye haykırdı Rocky yukardan.

— Iyidir, dedim. Bir dakika dinlenmesi yeter...

Kızların çoğunu koğuşa kadar götürmek gerekti, ama erkekler kimin elendiğini anlamak için sahnenin önüne yığıldılar. Hakemler kağıtlarını denetimi yapan Rocky ile Rollo'ya vermişlerdi.

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky bir iki dakika sonra, işte şimdiye kadar gördüğünüz yarışlardan en zorlusunun sonuçları. Birinci: 18 numaralı Kid Kamm ve Jackie Miller çifti. Ikinci: Mack Aston ve Bess Cartwright. Üçüncü: Pedro Ortega ve Lilian Bacon. Dördüncü: Robert Syberten ve Gloria Beattie. Bunlar kazananlar, şimdi de sıra kaybedenlerde. Yarışı sonda bitiren, yönetmelik gereğince elenen ve yarış dışı kalan çiftte. Bu da 11 numaralı Jere Flint ile Vera Rosenfeld çifti...

Bütün salonun duyacağı kadar yüksek sesle:

— Sen biraz kaçıksın galiba, diye bağırdı Jere Flint. Yanlış var, dedi sahneye yaklaşarak.

— Bir de kendin bak, dedi Rocky hakem kağıtlarını uzatarak.

— Elenen çift olmamızı isterdim, dedi Gloria başını kaldırıp. Yarışı yarıda bırakmadığıma pişmanım...

— Şşşşt, dedim.

— Hakem kağıtlarında yazılı olanlar vızgelir bana, hepsi yanlış, dedi Jere Flint geri verirken. Yanlış olduklarından eminim. Sonuncu bitirmediğimize göre nasıl eleniriz yahu?

— Yarış devam ederken kaç tur yaptığını hesap edebilir misin? diye sordu Rocky.

Jere'yi güç durumda bırakmaya çalışıyor, bunun da imkansız olduğunu biliyordu.

— Böyle bir şey yapamam tabii, dedi Jere. Ama ikimizden birinin bakım yerine gitmediğini, oraya yalnız Mary'nin gittiğini biliyorum. Çıkışta Lee ve Mary'nin önündeydik, yarışı da onlardan önce bitirdik...

— Ne dersiniz efendim? diye sordu Rocky yakında duran adama başvurarak, 11 numaralı çiftin kaç tur yaptığını siz hesapladınız...

— Yanılıyorsunuz dostum, dedi adam Jere'ye. Kaç tur yaptığınızı dikkatle hesapladım...

— Üzücü bir durum yavrum, dedi hakemler arasında kendine yol açarak yaklaşan Socks Donald. Talihin yokmuş...

— Bu bir talih meselesi değil, bal gibi namussuzca hazırlanmış bir oyun, dedi Jere. Kimse yutmaz bu numarayı. Lee ve Mary elense yarınki düğün suya düşmüş olacaktı...

— Hadi, hadi, dedi Socks. Koğuşa koşun bakalım...

— Iyi ya, dedi Jere.

Vera'yla ikisinin turlarını hesaplayan adama doğru yürüdü.

— Socks bu iş için sana kaç para verdi? diye sordu.

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum, dedi adam.

Jere olduğu yerde hafifçe döndü ve yumruğunu bütün gücüyle adamın ağzına indirdi. Adam yere serildi.

Socks göğsünü şişirip bakışlarıyla şimşek şaçarak Jere'ye koştu.

— Sopanızı çıkarmak gafletinde bulunursanız yuttururum onu size, dedi Jere. Sonra koğuş yönünde pisti geçip uzaklaştı.

Seyirciler ayağa kalkmıştı, olup biteni anlamak için birbirine sesleniyor ve gevezelik ediyorlardı.

— Gidip giyinelim, dedim Gloria'ya.

... KALİFORNİYA EYALETİ KANUNLARI GEREĞİNCE...

Geçen saat sayısı : 879
Kalan çift sayısı : 20

Bütün gün Gloria çok efkarlıydı. Belki yüz kere ne düşündüğünü sordum. «Hiç bir şey», cevabını verdi.

(Şimdi büyük sersemlik ettiğimi anlıyorum. Ne düşündüğünü bilmem gerekirdi. Şimdi o son geceyi hatırlıyorum da nasıl bu kadar ahmak olabileceğimi anlıyamıyorum. Ama o sıralar pek çok şey tıkalıydım... Yargıç ilerde oturmuş, gözlüklerinin ardından bana bakıp söylevini vermekle meşgul. Ama bakışı gözlüklerini ne denli etkiliyorsa sözlerinin gövdemde yaptığı etki de öylesine: Hiç durmadan geçiyor, bir sonraki bakış ve söze yer açmak için acele ediyorlar.

Gözlük camları içlerinden geçen her sözcüğü nasıl tutamadıysa, ben de yargıcı kulaklarım ve beynimle duymadım. Onu ayaklarım, bacaklarım, göğsüm ve kollarım, kulaklarım ve beynim dışında her şeyimle duydum. Kulaklarım ve beynimle, sokakta Kral Aleksandr ile ilgili bir şey haykıran gazete satıcısını işittim. Tramvayların geçişini, otomobilleri işittim, mahkeme salonunda işaret lambalarının uyarıcısını işittim, insanların soluk alıp ayaklarını oynattıklarını işittim, sıralardan birinin çatırdadığını işittim, bakır bir tükürük hokkasına düşen balgamın hafifçe ŞAK ettiğini işittim. Bütün bunları kulaklarım ve beynimle işittim, ama yargıcı yalnız gövdemde duydum. Günün birinde onun bana söylediğini siz de bir yargıçtan duyarsanız ne demek istediğimi anlarsınız.)

Oysa Gloria'nın efkârianması için en ufak neden bulunmayan bir gündü. Kalabalık yığınlar halinde bütün gün girip çıkmıştı ve öğleden beri salon doluydu. Şimdi, düğünden önce pek az boş yer vardı. Bu yerlerin çoğu da önceden tutulmuştu üstelik. Bütün salon öyle çok bayrak ve kırmızı-beyaz-mavi şeritlerle donatılmıştı ki insan her an fişeklerin patlamasını ve millî marşın çalınmasını bekliyordu. Gün umulmadık olaylar ve büyük bir canlılıkla doiu geçmişti: işçiler salonun içini süslüyor, kalabalık gidip geliyor, düğünün provası yapılıyor, Anneler Derneği'nin binayı ateşe vereceği söylentileri dolaşıyordu. Ayrıca Jonathan Biralarından Gloria ile bana iki takım giysi gelmişti.

Gloria'nın efkarlanması için en ufak neden bulunmayan bir gündü. Oysa Gloria her zamankinden dalgındı.

–Hey delikanlı. diye seslendi localardan birinde oturan bir adam.

Kendisini daha önce hiç görmemiştim. Yaklaşmam için işaret ediyordu.

«Uzun süre oturamazsın orada, dedim içimden. Mrs. Layden'in her zamanki yeri orası. Mrs. Layden geldiğinde locayı boşaltman gerekecek...»

— 22 numaralı çift değil misiniz?

— Evet efendim, dedim.

— Yarışmacı arkadaşınız nerede?

— Orada... diye cevap verdim Gloria'nın diğer kızlarla durduğu sahneyi göstererek.

— Gidin getirin onu, kendisiyle tanışmak istiyorum.

— Peki, dedim Gloria'yı getirmeye giderken.

«Kim olabilir bu adam?» diye sordum kendi kendime.

— Şurada seninle tanışmak isteyen bir adam var, dedim .Gloria'ya.

— Kimseyle tanışmak istemiyorum, dedi.

— Canım, herif serseri merseri değil. İyi giyimli, esaslı birine benziyor.

— Neye benzerse benzesin, önemi yok, dedi.

— Belki de film prodüktörüdür. Belki adamın dikkatini çektin. Belki talihin ayağına gelmiştir...

— Talihimin canı cehenneme, dedi.

— Hadi gel, dedim, adam seni bekliyor.

Sonunda benimle birlikte geldi.

— Sinema rezillik, dedi. İnsan tanımak istemediği kişilerle tanışmak, katlanamadığı insanlara güler yüz göstermek zorunda kalıyor. Bu kadarla sıyrıldığım için mutluyum...

— Daha yeni başlıyorsun, dedim Gloria'ya güven vermek isteğiyle.

(O sıra bu sözlere hiç önem vermemiştim, ama

şimdi, söylediği en anlamlı şey olduğunu anlıyorum.

— İşte arkadaşım, dedim adama.

— Kim olduğumu bilmiyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Hayır efendim.

— Adım Maxwell, dedi. Jonathan Biraları ilan müdürüyüm.

— Memnun oldum Mr. Maxwell, dedim adama elimi uzatarak. Size yarışmacı arkadaşım Gloria Beattie'yi tanıtayım. Bizi desteklediğiniz için teşekkür etmeyi özellikle istiyorum...

— Bana teşekkür etmenizin gereği yok, dedi. Mrs. Layden'e teşekkür edin. Dikkatimi üzerinize çeken odur. Bugün paketlerinizi aldınız mı?

— Evet efendim. Tam zamanında yetişti. Giysilere çok ihtiyacımız vardı. Bu maratonlara giysi dayanmıyor... Daha önce buraya gelmiş miydiniz?

— Hayır, Mrs. Layden üstelemese burada olmayacaktım yine. Bana her gece yapılan yarışmalardan söz etti. Bu akşam da var değil mi?

— Düğün gibi ufak bir ayrıntı yarışın yapılmasını engelleyemez, dedim. Törenden hemen sonra başlıyor.

— Hoşça kalın, dedi Gloria uzaklaşarak.

— Bir gaf mı yaptım yoksa? diye sordu Mr. Maxwell.

— Hayır efendim, oraya kadar gidip son uyarıları dinlemesi gerekiyor. Tören neredeyse başlar..

Kaşlarını çattı, kendisini uyutmak ve Gloria'nın küstahlığını örtbas etmek için yalan attığımı anlamıştı, görüyordum bunu. Bir an pistte ilerleyen Gloria'yı gözleriyle izledi, sonra bana döndü.

— Bu akşamki yarışı kazanmanız ihtimali var mı? diye sordu.

— Durumumuz fena sayılmaz. Tabii önemli olan yarışı kazanmak değil, daha çok kaybetmemek. Sonuncu bitirirsek eleniriz.

— Diyelim ki Jonathan Biraları bu geceki yarışı kazanana yirmi beş dolar veriyor. Bu parayı kazanma şansınız olabilir mi sizce?

— Size tek söyleyebileceğim bütün gücümüzü harcayacağımızdır, dedim.

— Öyleyse mesele yok, dedi beni tepeden tırnağa süzerek. Mrs. Layden sinemaya girmeyi düşündüğünüzü söyledi.

— Doğru dedim. Ama oyuncu olarak değil, rejisör olmak istiyorum.

— Biracılık mesleği sizi hiç ilgilendirmiyor mu?

— Sanmıyorum, hayır...

— Şimdiye kadar hiç rejisörlük yaptınız mı?

— Hayır efendim, ama gözümü de korkutmuyor. Bir yere varabileceğimi biliyorum. Tabii, Boleslawsky ya da Mamoulian'ın yaptıkları gibi uzun bir filmden söz etmiyorum... Başlangıç olarak daha değişik bir şey...

— Örneğin?

— Eh... iki, üç makaralık kısa bir film. Bir eskicinin yirmi dört saati ya da sıradan bir adamın hayatı, haftada otuz dolar kazanan, yetiştirmek zorunda olduğu çocukları bulunan, bir araba, bir radyo almak isteyen kişilerden. Peşinde hep icra memurlarının dolaştığı biri. Hikayenin gelişimine yardımcı olması için değişik açılardan çekilmiş, yeni bir film...

— Anlıyorum, dedi.

— Canınızı sıkmak istememiştim. Ama beni dinleyen birini bulma fırsatı o kadar seyrek elime ge-

çiyor ki, böyle birini yakaladım mı ne zaman susmam gerektiğini bulamıyorum bir türlü...

— Anlattıklarınız canımı sıkmadı. Üstelik çok ilgilendirdi, dedi Mr. Maxwell. Ama fazla ileri gitmek istemiyorum...

— Iyi geceler, dedi Mrs. Layden locasına girerken.

Mr. Maxwell ayağa kalktı:

— Yerime oturmuşsunuz John, dedi Mrs. Layden. Şuraya geçin.

Mr. Maxwell gülmeye koyuldu ve başka bir iskemleye oturdu.

— Eh... eh... Ne kadar da yakışıklı olmuşsunuz! dedi Mrs. Layden bana.

— Hayatımda ilk kez smoking giyiyorum, dedim kızararak. Mr. Donald bütün erkekler için smoking, kızlar için de tuvalet kiraladı. Hepimiz düğün kafilesine katılıyoruz...

— Onun hakkında ne düşünüyorsunuz John? diye sordu Mrs. Layden Mr. Maxwell'e.

— Çok iyi, dedi Mr. Maxwell.

— Mr. Maxwell'in görüşlerine gözü kapalı güvenirim, dedi Mrs. Layden bana.

Mr. Maxwell'in niçin bana bu soruları sorduğunu şimdi anlıyordum.

— Buraya gelin çocuklar, dedi Rocky mikrofonda. Buraya baylar ve bayanlar. 71 numaralı çift Lee Lowell ile Mary Hawley'in düğünü neredeyse başlayacak... düğünün sonunda gecenin bitmeyeceğini unutmamanızı dileriz. Gece, asıl düğünden sonra başlıyor... Evet, ancak düğünden sonra başlıyor! Düğünden sonra yarış var.

Öne doğru eğildi, Socks Donald kulağına bir şeyler fısıldadı.

— Bayanlar ve baylar, dedi Rocky, nikahı kıyacak olan papazı sizlere tanıtmaktan büyük zevk duyuyorum. Çok iyi tanıdığınız bir din adamı bu, muhterem peder Bear Gilder. Buraya kadar zahmet eder misiniz Mr. Gilder?

Papaz pistte göründü ve seyircilerin alkışları arasında sahneye doğru ilerledi.

— Yerlerinize, dedi Socks hepimize.

Herkes kendisine gösterilen yeri aldı, kızlar sahnenin bir yanında, erkekler diğer yanındaydılar.

— Düğün marşı başlamadan, dedi Socks, bu törenin düzenlenmesinde bize yardımı dokunanlara teşekkür etmek istiyorum.

Elindeki kağıda bir göz attı.

— Gelinlik «The Good Tone» mağazasından Mr. Samuels tarafından armağan edildi. Lütfen kalkar mısınız Mr. Samuels?

Mr. Samuels kalktı ve alkışlar arasında eğildi.

— Gelinin pabuçlarını armağan eden de ana caddedeki «Altın Terlik» mağazası. Mr. Davis acaba burada mı? Lütfen kalkın Mr. Davis...

Mr. Davis yerinden kalktı.

— Çorapları... şey... mmh... ne demek istediğimi anlıyorsunuz tabii. Halis ipekten çoraplarını sağlayan da «Coco-Chéri-Bazaar», Mr. Lightfoot, neredesiniz?

Mr. Lightfoot haykırışlar arasında doğruldu.

— Saçlarını yapan da, «Pompadur Güzellik Enstitüsü». Miss Smith burada mı?

Miss Smith de kalktı.

— Damadı tepeden tırnağa giydiren Tower konfeksiyon mağazası. Mr. Tower...

Mr. Tower kalktı.

— Salonda ve bütün genç kızların üzerinde gör-

düğünüz çiçekler de «Çınar Fidanlığı»nın armağanıdır Mr. Dupré...

Mr. Dupré kalktı.

— Şimdi bayanlar ve baylar, bu güzel gençlerin nikahını kıyacak olan muhterem peder Bear Gilder'e geçiriyorum mikrofonu.

Mikrofonu Rollo'ya uzattı, o da sahnenin önüne, piste koydu. Muhterem peder Gilder gelip mikrofonun önünde durdu, bir baş işareti yaptı ve orkestra düğün marşını çalmaya koyuldu.

Kızlar bir yanda, erkekler öbür yanda, pistin bir ucundan öbürüne kadar gidip papazın yanına dönüldüğünde son bulacak yürüyüş başladı. Kızların bazılarını yazlık pantalon ya da yarışma kılığı dışında bir giysiyle ilk kez görüyordum.

O gün öğleden sonra yürüyüşü iki kere prova etmiştik, her adımda durup yeniden yürümeyi öğretmişlerdi bize. Gelinle damat sahnenin ardından çıkınca seyirciler onları çılgınca alkışlayıp bağırarak karşıladılar...

Geçerken Mrs. Layden bana başıyla bir işaret yaptı.

Nedim ve nedimelik görevini üstlenen Kid Kamm ve Jackie Miller'le Lee ve Mary papazın durduğu yere kadar ilerlerlerken biz sahnenin önünde yerlerimizi aldık. Papaz orkestraya durmasını işaret etti ve törene başladı. Tören boyunca gözümü Gloria'dan ayırmadım. Mr. Maxwell'e karşı davranışı hakkında ne düşündüğümü söyleme fırsatı bulamamıştım, yalnız kaldığımızda kendisine bir takım şeyler hazırladığımı belirtmek için bakışını yakalamaya çalışıyordum...

— ... Ve sizi karı koca ilan ediyorum, dedi muhterem peder Gilder.

Başını eğdi, duaya başladı.

Tanrı benim çobanımdır; benim eksiğim olmaz. Beni yeşil çayırlarda yatırır. Beni durgun sular boyunca yürütür. Canımı tazeler. Kendi adı uğrunda beni erdem yollarında güder. Ölüm Gölgesi Vadisi'nde gezsem bile kötülükten korkmam; çünkü sen benimlesin. Sopan benim desteğimdir. Düşmanlarım karşısında bana sofra kurdun. Başımı yağladın. Kupam dolup taşıyor. Evet, hayatımın her gününde iyilik ve inayet benimle yürüyecek. Ve her zaman Tanrı'nın evinde oturacağım. (*)

Papazın sözleri bittiğinde Lee utana sıkıla Maryyi yanağından öptü ve herkes gelip çevrelerine toplandı. Salon alkış ve çığlıktan yıkılıyordu.

— Bir dakika, bir dakika... diye haykırdı Rocky mikrofonda. Müsaade edin bayanlar ve baylar...

Uğultu kesildi ve tam o sıra, salonun öbür ucundaki palmarium'da kırılan bir bardağın sesi açıkça duyuldu.

— Dur! diye haykırdı bir adam.

Hemen ardından beş silah sesi bu haykırışı izledi. Patlamalar birbirine o kadar yakındı ki bir tek ses bile denebilirdi bunlara.

— Yerlerinizden ayrılmayın... yerlerinizden ayrılmayın... diye haykırdı Rocky.

Bütün diğerleri, kızlar ve oğlanlar, ne olup bittiğini anlamak için palmarium'a koşuyorlardı. Ben de onları izledim. Socks Donald, eli tabanca cebinde, yanımdan geçti.

Korkuluğun üstünden atladım, boş bir locaya düştüm ve Socks'ın ardından palmarium'a girdim. Kalabalık halka olmuş, yere bakıp gevezelik ediyordu. Socks dirsekleriyle kendine yol açtı, peşinden yürüdüm.

(*) Mukaddes Kitap, Çoban Mezmuru.

Bir adam yerde yatıyordu, ölmüştü.

— Kim yaptı bu işi? diye sordu Socks.

— Adamın biri, şurada, diye cevap verildi kalabalığın arasından.

Socks kalabalığa daldı, ben de peşinden. Gloria'nın hemen ardımda olduğunu görmek beni biraz şaşırttı.

Ateş eden adam, bara yaslanmış ayakta duruyordu. Yüzü kanla kaplıydı. Socks ona doğru yürüdü.

— Arandı Socks, dedi adam. Bira şişesiyle vurup beni öldürmek istiyordu.

Sopasını adamın suratına indiren Socks:

— Sensin bu haltı yiyen, Monk, orospu çocuğu! diye bağırdı.

Monk bara doğru devrildi ama düşmedi. Socks deri sopasıyla yüzüne vurmaya, hiç durmadan vurarak yakında ne varsa kana bulamaya devam etti. Kelimenin tam anlamıyla adamın pestilini çıkardı yerde.

— Hey Socks! diye bağırdı biri.

On metre ötede, yerde yatan başka bir şeye bakıp hareketli hareketli tartışan ikinci bir halka oluşuyordu. İte - kaka kalabalığın arasından geçtik... Yerde yatıyordu.

— Belasını versin! dedi Socks Donald.

Alnının orta yerinde bir tek küçük delikle Mrs. Layden'di bu yatan. John Maxwell yanına diz çökmüş başını tutuyordu... Sonra Mrs. Layden'in başını yavaşça yere bıraktı ve doğruldu. Mrs. Layden'in başı yana döndü, göz çukurunda oluşan küçük kan birikintisi yere yayıldı.

John Maxwell Gloria ile beni gördü.

— Yarışa hakemlik etmek üzere pisti geçiyordu, dedi. Bir serseri kurşun yedi...

— O kurşunu yemeyi ne kadar isterdim, diye mırıldandı Gloria.

— Belasını versin, dedi Socks Donald.

Hepimiz kızların koğuşunda toplanmıştık. Dışarda, salonda pek az insan vardı : Yalnız polis ve gazete muhabirleri.

— Çocuklarım, sizleri neden topladığımı bilmeniz gerekiyor, dedi Socks ağır ağır. Size söyleyeceklerim hakkında bir fikriniz olmalı. Olup bitenlerin ardından yakınmak bir şeye yaramaz... Bu tür şeyler oluyor işte... elden ne gelir? Sizler için kötü bir darbe, benim için de kötü bir darbe. Hele maratonun tam büyük ilgi görmeye başladığı sıra.

Rocky ile her şeyi konuştuk, bin doları alıp aranızda paylaştırmaya karar verdik... üstüne de ben cebimden bin dolar daha ekliyorum. Adam başına elli dolar ediyor. İşinize gelir mi?

— Evet, dedik bir ağızdan.

— Maratonun devam etmesi için en ufak bir ihtimal yok mu? diye sordu Kid Kamm.

— Hiç, dedi Socks başını sallayarak. Peşimizdeki bu ahlak derneğiyle hiç yok...

— Dostlarım, dedi Rocky, birlikte güzel anlar geçirdik. Sizlerle çalıştığıma çok memnunum. Belki daha sonra bir dans maratonu daha düzenleriz.

— Parayı ne zaman alıyoruz? diye sordu Lee Lowell.

— Yarın sabah, diye cevap verdi Socks. Geceyi burada geçirmek isteyenleriniz varsa her zamanki gibi yapın. Ama hemen gitmek istiyorsanız size engel olan yok. Para yarın sabah ondan sonra emrinizdedir. Hoşça kalın... merkeze gitmem gerekiyor.

...KARAR VERILMIŞTIR...

ONÜÇ

Gloria ile birlikte pisti geçtik. Topuklarım öyle bir gümbürtü çıkarıyordu ki, gerçekten bu gürültünün benim pabuçlarımdan çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Rocky, bir polis memuruyla birlikte kapının önündeydi.

— Nereye gidiyorsunuz çocuklar? diye sordu.

— Hava almaya, cevabını verdi Gloria.

— Geri dönecek misiniz?

— Döneceğiz, dedim Rocky'ye. Sadece biraz hava almaya gidiyoruz. Dışarı adım atmayalı epey oluyor.

— Fazla gecikmeyin, dedi Rocky dilini anlamlı anlamlı dudaklarında gezdirerek.

— Siktir git! dedi Gloria dışarı çıkarken.

Saat sabahın ikisini biraz geçiyordu. Hava nem-

li, yoğun ve temizdi. Öyle yoğun ve temizdi ki, ciğerlerimin havayı ısırıp koca koca dilimleri içime çektiğini hissediyordum.

«Bu hava size iyi geliyor demek?» diyordum ciğerlerime.

Döndüm ve binayı süzdüm.

«Bütün bu zamanı orada geçirdik ha, dedim kendi kendime. Şimdi Jonas'ın balinaya baktığında neler hissettiğini anlıyorum.»

— Gel, dedi Gloria.

Binanın çevresini dolandığımızda asıl mendireğe vardık. Suyun hareketlerine uyup inerek ve çıkarak, gıcırdayarak ve inleyerek okyanusta göz alabildiğine uzanıyordu.

— Dalgaların bu mendireği silip süpürmemeleri inanılacak gibi değil, dedim.

— Doğrusu dalgalar sana esin kaynağı oluyor, dedi Gloria.

— Hayır, özel bir esin kaynağı değil, dedim.

— Bir aydır başka şeyin sözünü etmiyorsun.

— Iyi ya, bir dakika kıpırmadan otur, ne demek istediğimi anlarsın. Kalkıp indiği hissediliyor...

— Hareketsiz durma gereğini duymadan da rahatlıkla hissediyorum, dedi Gloria. Ama insanın kendinden geçmesini gerektiren bir şey değil. Milyonlarca yıldır sürüp gidiyor bu...

— Okyanus delisi olduğumu sanma, dedim. Bir daha okyanusu görmesem dertlenmem. Hayat boyu nasibi aldım okyanustan...

Serpintilerin ıslattığı bir sıraya oturduk. Daha ilerde, mendireğin burnuna doğru, bir sürü adam korkuluğun üzerinden balık avlıyordu. Gece kapkaranlıktı; ay yoktu, yıldız yoktu. Beyaz köpükten düzensiz bir çizgi kıyıyı belirliyordu...

— Hava nefis, dedim.

Gloria uzaklara dalıp gitmişti, susuyordu. Kıyı boyunca çok ötelerde minik ışıklardan bir küme vardı.

— Orası Malibu, dedim. Sinema yıldızlarının plajı.

— Şimdi ne yapacaksın? diye sordu sonunda.

— Henüz karar vermedim. Yarın Mr. Maxweii'i gidip görmeyi düşünüyordum. Belki bir şeyler yapmaya ikna edebilirim. Gerçekten benimle ilgilenmiş gibiydi.

— Yarın, hep yarın, dedi Gloria. Talihin karşımıza çıkaracağı büyük fırsat, hep yarma.

Açık denizde balık avlamaya yarayan kamış oltalarıyla iki adam geçti. Biri ardında, dört ayak uzunluğunda bir köpek balığı sürüyordu.

— Bu yavru artık ağları parçalayamayacak, dedi öbürüne.

— Sen ne yapacaksın? diye sordum Gloria'ya.

— Ineceğim bu atlı karıncadan, dedi. Bezdim bu kepazelikten.

— Hangi kepazelikten?

— Yaşamdan, dedi.

— Neden kendini kurtarmayı denemiyorsun? Her şeyi en kötü yanından alırsın.

— Ahlak dersi verme, rica ederim, dedi.

— Sana ahlak dersi vermiyorum, ama tutumunu değiştirmen gerekir. Şaka etmiyorum. Sana yaklaşan herkesi yıkıyorsun. Bana bak, örneğin. Sana raslamadan hayatta başarı kazanamayacağımı düşünemezdim hiç. Başarısızlığı hiç aklıma getirmemiştim. Oysa şimdi...

— Kim öğretti sana bu güzel söylevi? diye sordu. Senin sözlerin değil bunlar...

— Ya benimse...

Bakışı Malibu yönünde kıyıyı izledi.

— Birbirimize bir takım hikayeler anlatmak neye yarar, dedi bir süre sonra. Nereye vardığımı biliyorum.

Okyanusu seyredip Holiywood'u düşünüp gerçekten buralara mı geldiğimi, yoksa bir dakika sonra uyanınca kendimi Arkansas'ta gün doğmadan gazete tomarımı alabilmek için merdivenleri dörder dörder inerken mi bulacağımı sorarak sustum.

— Alçak! Alçak! dedi Gloria. Bana böyle bakmaktan bıkmadın mı? Biliyorum beş para etmediğimi...

«Gloria haklı, dedim kendi kendime. Çok haklı. Beş para etmez...»

— Dallas'ta ölmediğime çok pişmanım, dedi.

Bu sözlerine hiç cevap vermedim; ne kadar doğru söylediğini ve Dallas'ta ölmemesinin çok yazık olduğunu düşünerek okyanusu seyretmeye devam ediyordum. Böylesinin Gloria için çok daha iyi olacağı kuşkusuzdu.

— İşe yaramaz biriyim ben. Kimseye verecek şeyim yok, diye devam etti. Bana böyle bakma artık... dedi.

— Sana hiç bir şekilde bakmıyorum, dedim. Yüzümü göremezsin...

— Görüyorum işte, dedi.

Yalan söylüyordu. Yüzümü göremezdi. Çok karanlıktı.

— Dönmekle daha iyi etmez miyiz? dedim. Rocky seni görmek istiyordu...

— O alçak, dedi. Ne istediğini biliyorum, ama asla istediğini elde edemeyecek. Ne o, ne de başkası.

— Anlamadım?

— Bilmediğini söyleyecek değilsin herhalde?

— Neyi bilmediğimi? diye sordum.

— Rocky'nin istediğini.

— Hal dedim. Evet, tabii. Ancak şimdi geldi aklıma.

— Bütün erkeklerin aradıkları şey bu. Ama karşı çıktığım yok. Demek istediğim tam olarak bu değil... bir de faka bastığımı düşün.

— Yalnız bunu düşünmüyorsun değil mi? diye sordum.

— Evet. Şimdiye kadar hep durumu idare edebildim. Ama bir çocuk doğurduğumu düşün. Büyüyünce ne olacağını düşünebiliyor musun? Tıpkı bizler gibi biri.

«Haklı, dedim kendi kendime. Çok haklı. Tıpkı bizler gibi biri olacak...»

— Ve bunu hiç istemiyorum, dedi Gloria. Nasılsa benim işim bitti. Bu dünyayı iğrenç buluyorum ve benim için her şey bitti. Ölü olsam benim için daha iyi, geri kalanlar için de. Yaklaştığım her şeyi yıkıyorum. Sen söyledin.

— Ne zaman söyledim böyle bir şeyi?

— Birkaç dakika oluyor. Bana raslamadan önce hayatta başarı kazanamayacağını hiç düşünmediğini söyledin. Ne yapalım, suç bende değil. Elimden bir şey gelmez. Bir kere kendimi öldürmeyi denedim, tekrarlama cesaretini bulamadım. Insanlığa bir hizmette bulunmak ister misin? diye sordu.

Cevap vermedim. Mendireğin kalkıp indiğini hissedip söylediği her şeyin doğru olduğunu düşünerek okyanusun kazığa çarpışını dinliyordum.

Gloria çantasını karıştırdı. Eli tekrar göründüğünde küçük bir tabanca tutuyordu. Bu tabancayı da-

ha önce hiç görmemiştim, ama şaşmadım. Hiç şaşmadım hem.

— Al... dedi tabancayı bana uzatıp.

— İstemiyorum. Yerine koy onu, dedim. Hadi, çabuk, dönelim. Üşüdüm...

— Al şunu da biletimi tepeden zımbala, dedi tabancayı elime tutuşturarak. Öldür beni. Beni sefaletimden kurtarmanın tek çaresidir bu.»

(Küçükken yaz mevsimini büyük babamın Arkansas'taki çiftliğinde geçirirdim. Bir gün fırının önünde büyük annemin kocaman bir demir kazanda sabun yapışını seyrederken büyük babam avluyu geçti, telaşla yanımıza geldi.

— Nellie ayağını kırdı, dedi.

Büyük babamın ardından çiti aştım ve çift sürmekte olduğu tarlaya geçtim. İhtiyar Nellie yere uzanmış hâlâ sabana koşulu, kişniyordu.

Bakakaldık ona, sadece durup baktık. Büyük babam Chickanauga Ridge savaşında taşıdığı tüfeğiyle geri döndü.

— Ayağı çukura girdi, dedi Nellie'nin başını okşayarak.

Büyük annem başımı öteye çevirdi. Ağlamaya başladım. Bir tüfek sesi duydum. Koştum, kendimi yere atıp Nellie'nin başını kollarımla sardım. Bu hayvanı çok seviyordum. Büyük babamdan nefret ediyordum. Kalktım ve ona doğru yürüdüm, bacaklarını durup dinlenmek bilmeksizin yumruklamaya koyuldum... Aynı gün, daha sonra, Nellie'yi sevdiğini ama vurmak zorunda kaldığını anlattı.

— Ona yapabileceğim en büyük yardımdı, dedi. Bir işe yaramazdı artık. Onu sefaletinden kurtarmanın tek çaresiydi bu...)

Tabanca elimdeydi.

— Peki, dedim Gloria'ya. Ne zaman istersen.
— Hazırım.
— Nerede?
— Burada. Yandan başıma ateş edeceksin.
Koca bir dalga çarptığında mendirek hopladı.
— Şimdi mi?
Gloria'yı öldürdüm.
Mendirek yeniden hopladı ve büyük bir emme sesiyle okyanusa doğru çekildi.
Tabancayı korkuluğun üzerinden denize fırlattım.

Polislerden biri benimle arkada oturuyor, diğeri arabayı sürüyordu. Hızla ilerliyorduk, canavar düdüğü ötüyordu. Bizi uyandırmak için dans maratonunda kullandıkları da bu tür bir canavar düdüğüydü.
— Onu neden öldürdün? diye sordu arkada benimle oturan polis.
— istedi de ondan, dedim.
— Dediğini duydun mu Harry?
— Ne kadar da yardımsever, iloğlu it.
— Söyleyebileceğin başka bir neden yok mu? diye sordu arkada oturan polis.
— Atları da vururlar... dedim.

TANRI RUHUNUZU BAĞIŞLASIN.